

EUROPOS PARLAMENTO IR TARYBOS DIREKTYVA 2006/123/EB

2006 m. gruodžio 12 d.

dėl paslaugų vidaus rinkoje

EUROPOS PARLAMENTAS IR EUROPOS SĄJUNGOS TARYBA,

atsižvelgdami į Europos bendrijos steigimo sutartį, ypač į jos 47 straipsnio 2 dalies pirmąjį ir trečiąjį sakinius ir 55 straipsnį,

atsižvelgdami į Komisijos pasiūlymą,

atsižvelgdami į Europos ekonomikos ir socialinių reikalų komiteto nuomonę ⁽¹⁾,

atsižvelgdami į Regionų komiteto nuomonę ⁽²⁾,

laikydami Sutarties 251 straipsnyje nustatytos tvarkos ⁽³⁾,

kadangi:

- (1) Europos bendrija siekia sukurti kuo artimesnius ryšius tarp Europos valstybių ir tautų bei užtikrinti ekonominę ir socialinę pažangą. Pagal Sutarties 14 straipsnio 2 dalį vidaus rinką sudaro vidaus sienų neturinti erdvė, kurioje užtikrinamas laisvas paslaugų judėjimas. Įsisteigimo laisvė užtikrinama pagal Sutarties 43 straipsnį. Sutarties 49 straipsnis įtvirtina teisę teikti paslaugas Bendrijoje. Siekiant sustiprinti Europos tautų integraciją ir skatinti subalansuotą, darnią ekonominę ir socialinę pažangą, būtina pašalinti kliūtis su paslaugomis susijusiai veiklai plėtoti tarp valstybių narių. Šalinant tokias kliūtis, būtina užtikrinti, kad su paslaugomis susijusi veikla būtų plėtojama taip, kad padėtų siekti Sutarties 2 straipsnyje nurodyto uždavinio visoje Bendrijoje skatinti darnią, tvarią ir tolygią ekonominės veiklos plėtrą, aukšto lygio užimtumą ir socialinę apsaugą, moterų ir vyrų lygybę, tvarų ir neinflacinį augimą, didelį konkurencingumą ir ekonominės veiklos rezultatų konvergenciją, aukšto lygio aplinkos apsaugą ir jos kokybės gerinimą, gyvenimo lygio ir gyvenimo kokybės gerėjimą bei valstybių narių ekonominę ir socialinę sanglaudą bei solidarumą.

- (2) Konkurencinga paslaugų rinka yra būtina siekiant skatinti Europos Sąjungos ekonomikos augimą ir darbo vietų kūrimą. Šiuo metu daug kliūčių vidaus rinkoje neleidžia teikėjams, ypač mažosioms ir vidutinėms įmonėms (MVĮ), išplėsti savo veiklą už nacionalinių sienų ir naudotis visomis vidaus rinkos teikiamomis galimybėmis. Visa tai silpnina pasaulinį Europos Sąjungos teikėjų konkurencingumą. Laisva rinka, reikalaujanti iš valstybių narių panaikinti peržengiančio sieną paslaugų teikimo apribojimus, kartu didinant skaidrumą ir gerinant vartotojų informavimą, suteiktų vartotojams didesnę pasirinkimą ir pasiūlytų geresnių paslaugų žemesnėmis kainomis.

- (3) Komisijos pateiktoje ataskaitoje „Paslaugų vidaus rinkoje būklė“ įvardijama daugelis kliūčių, trukdančių arba lėtinančių paslaugų, teikiamų tarp valstybių narių, ypač MVĮ, kurios vyrauja paslaugų srityje, teikiamų paslaugų plėtrą. Ataskaitoje daroma išvada, kad praėjus dešimčiai metų po numatyto vidaus rinkos sukūrimo, vis dar išlieka didžiulis skirtumas tarp integruotos Europos Sąjungos ekonomikos vizijos ir realybės, su kuria susiduria Europos piliečiai ir teikėjai. Kliūtys daro įtaką daugeliui paslaugų sričių visais teikimo etapais ir turi tam tikrų bendrų bruožų, tarp jų ir tai, kad jos dažniausiai kyla dėl administracinės naštos, su veikla kitoje valstybėje susijusio teisinio netikrumo ir valstybių narių abipusio pasitikėjimo trūkumo.

- (4) Kadangi paslaugos yra ekonomikos augimo variklis ir sudaro apie 70 % BVP bei darbo vietų daugumoje valstybių narių, toks vidaus rinkos susiskaidymas neigiamai veikia visos Europos ekonomiką, ypač MVĮ konkurencingumą ir darbuotojų judėjimą, bei kliudo vartotojams gauti įvairesnes paslaugas konkurencinga kaina. Svarbu pažymėti, kad paslaugų sektorius yra ypač svarbus užimtumo sektorius moterims, todėl jos turės didelės naudos iš naujų galimybių, kurios atsiras galutinai sukūrus paslaugų vidaus rinką. Europos Parlamentas ir Taryba pabrėžė, kad teisinių kliūčių tikrai vidaus rinkai sukurti pašalinimas yra prioritetas siekiant 2000 m. kovo 23 ir 24 d. Lisabonoje

⁽¹⁾ OL C 221, 2005 9 8, p. 113.

⁽²⁾ OL C 43, 2005 2 18, p. 18.

⁽³⁾ 2006 m. vasario 16 d. Europos Parlamento nuomonė (dar nepaskelbta *Oficialiajame leidinyje*), 2004 m. liepos 24 d. Tarybos bendroji pozicija (OL C 270 E, 2006 11 7, p. 1) ir 2006 m. lapkričio 15 d. Europos Parlamento pozicija. 2006 m. gruodžio 11 d. Tarybos sprendimas.

Europos Vadovų Tarybos nustatyto tikslodidinti užimtumą ir socialinę sanglaudą bei užtikrinti tvarų ekonomikos augimą, kad iki 2010 m. Europos Sąjunga taptų konkurencingiausia ir dinamiškiausia žiniomis grįsta ekonomika pasaulyje su didesniu skaičiumi geresnių darbų. Šių kliūčių pašalinimas, tuo pat metu užtikrinant pažangų Europos socialinį modelį, yra svarbiausia sąlyga siekiant įveikti sunkumus, kilusius įgyvendinant Lisabonos strategiją, ir atgaivinti Europos ekonomiką, ypač užimtumo ir investicijų aspektais. Tad svarbu sukurti paslaugų rinką, kurioje tarpusavyje derėtų rinkos atvėrimas, viešosios paslaugos bei socialinės ir vartotojų teisės.

- (5) Todėl būtina pašalinti kliūtis valstybėse narėse veikiančių teikėjų įsisteigimo laisvei ir laisvam paslaugų judėjimui tarp valstybių narių bei užtikrinti gavėjams ir teikėjams būtiną teisinį tikrumą, kad jie galėtų praktiškai naudotis šiomis dviem Sutartyje įtvirtintomis pagrindinėmis laisvėmis. Kadangi kliūtys paslaugų vidaus rinkoje turi įtakos subjektams, kurie pageidauja įsisteigti kitose valstybėse narėse, ir subjektams, kurie teikia paslaugą kitoje valstybėje narėje, bet ten neįsisteigia, būtina suteikti teikėjams galimybę plėtoti jų veiklą vidaus rinkoje ir įsisteigiant valstybėje narėje, ir pasinaudojant laisvu paslaugų judėjimu. Teikėjai privalo turėti galimybę rinktis tarp šių dviejų laisvių, atsižvelgiant į savo augimo strategiją kiekvienoje valstybėje narėje.
- (6) Šių kliūčių neįmanoma pašalinti vien tik tiesiogiai taikant Sutarties 43 ir 49 straipsnius, kadangi, pirma, kiekvieno konkretaus atvejo nagrinėjimas per pažeidimų procedūras prieš atitinkamas valstybes nares, ypač po plėtros, būtų itin sudėtingas nacionalinėms ir Bendrijos institucijoms, ir antra, daugeliui kliūčių pašalinti reikia iš anksto suderinti nacionalinius teisės aktus ir pradėti administracinį bendradarbiavimą. Kaip pripažino Europos Parlamentas ir Taryba, Bendrijos teisėkūros priemonės leidžia sukurti tikrą paslaugų vidaus rinką.
- (7) Šia direktyva sukuriamas bendras teisinis pagrindas, kuris naudingas daugeliui paslaugų, kartu atsižvelgiant į kiekvieno veiklos tipo ar profesijos ypatumus ir jų reglamentavimo sistemą. Šis teisinis pagrindas grindžiamas dinamišku ir atrankiniu požiūriu, kad pirmiausia reikia šalinti lengviausiai pašalinamas kliūtis, o kitų kliūčių atveju pradėti vertinimo, konsultacijų ir konkrečių klausimų papildomo derinimo procesą, kuris suteiktų galimybę laipsniškai ir koordinuotai modernizuoti nacionalinius paslaugas reglamentuojančius teisės aktus, nes tai yra būtina siekiant iki 2010 m. sukurti tikrą paslaugų vidaus rinką. Būtina numatyti darnų priemonių rinkinį, apimančių

konkrečių sričių derinimą, administracinį bendradarbiavimą, nuostatą dėl laisvės teikti paslaugas ir skatinimą kurti tam tikrų sričių elgesio kodeksus. Taip derinant atskirų valstybių teisės aktus turėtų būti užtikrintas aukštas Bendrijos teisinės integracijos laipsnis ir aukšta bendrų interesų tikslų apsauga, ypač vartotojų apsauga, kas yra būtina siekiant sukurti valstybių narių abipusį pasitikėjimą. Šioje direktyvoje atsižvelgiama į kitus bendruosius tikslus, įskaitant aplinkosaugą, visuomenės saugumą ir visuomenės sveikatą, ir būtinybę laikytis darbo teisės.

- (8) Šios direktyvos nuostatos dėl įsisteigimo laisvės ir laisvo paslaugų judėjimo turėtų būti taikomos tik tais atvejais, kai aptariama veikla yra vykdoma atviros konkurencijos sąlygomis, kad šios nuostatos nepareigotų valstybių narių liberalizuoti bendrų ekonominių interesų paslaugas ar privatizuoti valstybinių subjektus, teikiančius tokias paslaugas, arba panaikinti esamas kitų veiklos rūšių arba tam tikrų paskirstymo paslaugų monopolijas.
- (9) Ši direktyva taikoma tik reikalavimams, kurie turi įtakos teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui. Todėl ji netaikoma tokiems reikalavimams, kaip pavyzdžiui, kelių eismo taisyklėms, žemės naudojimo taisyklėms, miesto ir kaimo planavimui, statybos standartams ir už tokių taisyklių nesilaikymą taikomoms administracinėms nuobaudoms, kurie konkrečiai neregamentuoja arba neturi konkretaus poveikio teikimo veiklai, tačiau kurių privalo laikytis teikėjai, vykdydami savo ekonominę veiklą, taip, kaip asmenys veikdami savo vardu.
- (10) Ši direktyva netaikoma reikalavimams, reglamentuojantiems valstybės lėšų skyrimą tam tikriems teikėjams. Tokie reikalavimai visų pirma apima sąlygas, kuriomis teikėjai turi teisę gauti valstybės lėšų, įskaitant sutarčių sąlygas, ypač kokybės standartus, kurių privalu laikytis siekiant gauti valstybės lėšų, pavyzdžiui, teikiant socialines paslaugas.
- (11) Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių pagal Bendrijos teisę vykdomoms priemonėms, skirtoms kultūrinei ir kalbinei įvairovei ar žiniasklaidos pliuralizmui saugoti ir skatinti, įskaitant jų finansavimą. Ši direktyva neužkerta kelio valstybėms narėms taikyti pagrindinių nacionalinių nuostatų ir principų, susijusių su spaudos ir saviraiškos laisve. Ši direktyva neturi poveikio valstybių narių teisės aktams, kuriais draudžiama diskriminacija dėl pilietybės arba dėl Sutarties 13 straipsnyje išdėstytų priežasčių.

- (12) Šios direktyvos tikslas – sukurti teisinį pagrindą, užtikrinantį įsisteigimo laisvę ir laisvą paslaugų judėjimą tarp valstybių narių, šia direktyva baudžiamosios teisės normos nėra derinamos, ir ji neturi joms poveikio. Tačiau valstybės narės neturėtų galėti riboti laisvės teikti paslaugas taikydamos baudžiamosios teisės nuostatas, kurios konkrečiai reglamentuoja ar turi įtakos teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui pažeidžiant šioje direktyvoje nustatytas taisykles.
- (13) Ne mažiau svarbu, kad šioje direktyvoje būtų visiškai laikomasi Bendrijos iniciatyvų, kurių pagrindą sudaro Sutarties 137 straipsnio nuostatos, siekiant jos 136 straipsnyje nustatytų tikslų, susijusių su užimtumo skatinimu ir gyvenimo bei darbo sąlygų gerinimu.
- (14) Ši direktyva neturi įtakos nei įdarbinimo sąlygoms, įskaitant ilgiausią darbo ir trumpiausią poilsio laiką, trumpiausias mokamas metines atostogas, minimalią užmokesčio normą, taip pat sveikatą, saugą ir higieną darbe, kurias valstybės narės taiko laikydamosi Bendrijos teisės, nei socialinių partnerių santykiams, įskaitant teisę derėtis ir sudaryti kolektyvinius susitarimus, streikuoti ir imtis kolektyvinių darbuotojų interesų gynimo veiksmų pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę ir praktiką, taip pat ši direktyva netaikoma laikinojo įdarbinimo agentūrų teikiamoms paslaugoms. Be to, ši direktyva neturi įtakos valstybių narių socialinės apsaugos teisės aktams.
- (15) Šia direktyva gerbiama pagrindinės teisės, taikomos valstybėse narėse, kaip pripažinta Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijoje ir su ja susijusiuose išaiškinimuose, derinant jas su Sutarties 43 ir 49 straipsniuose apibrėžtomis pagrindinėmis laisvėmis. Šios pagrindinės teisės apima teisę imtis kolektyvinių darbuotojų interesų gynimo veiksmų pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę ir praktiką.
- (16) Ši direktyva taikoma tik valstybėje narėje įsisteigusiems teikėjams ir neapima išorinių aspektų. Ji netaikoma deryboms dėl prekybos paslaugomis su tarptautinėmis organizacijomis, visų pirma pagal Bendrąjį susitarimą dėl prekybos paslaugomis (GATS).
- (17) Ši direktyva taikoma tik toms paslaugoms, kurios atliekamos ekonominiais sumetimais. Bendrų interesų paslaugos neįtraukiamos į Sutarties 50 straipsnyje pateikiamą apibrėžimą, ir todėl jos nepatenka į šios direktyvos taikymo sritį. Bendrų ekonominių interesų paslaugos atliekamos ekonominiais sumetimais, ir todėl jos patenka į šios direktyvos taikymo sritį. Tačiau tam tikros bendrų ekonominių interesų paslaugos, pavyzdžiui, kurios gali būti teikiamos transporto srityje, neįtraukiamos į šios direktyvos taikymo sritį, o tam tikroms kitoms bendrų ekonominių interesų paslaugoms, pavyzdžiui, kurios gali būti teikiamos pašto paslaugų srityje, taikomos nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžiančios nuostatos, nustatytos šioje direktyvoje. Šioje direktyvoje nenagrinėjami bendrų ekonominių interesų paslaugų finansavimo klausimai, ir ji, laikantis Bendrijos konkurencijos teisės, netaikoma valstybių narių patvirtintoms pagalbos sistemoms, visų pirma socialinėje srityje. Šioje direktyvoje nenagrinėjama tolimesnė veikla, susijusi su Komisijos Baltąja knyga dėl bendrų interesų paslaugų.
- (18) Finansinės paslaugos neturėtų patekti į šios direktyvos taikymo sritį, kadangi šią veiklą apima specialūs Bendrijos teisės aktai, kurių kaip ir šios direktyvos tikslas yra sukurti tikrą paslaugų vidaus rinką. Todėl ši išimtis turėtų apimti visas finansines paslaugas: bankininkystę, kreditavimą, draudimą, įskaitant ir perdraudimą, profesines ar asmenines pensijas, vertybinius popierius, investicijas, fondus, mokėjimus ir investicines konsultacijas, įskaitant paslaugas, išvardytas 2006 m. birželio 14 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradžios ir vykdymo ⁽¹⁾ I priede.
- (19) Atsižvelgiant į 2002 m. priimtą su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis bei su atitinkamais išteklių ir paslaugomis susijusių teisės aktų paketą, sukūrusį norminę bazę siekiant palengvinti galimybę vykdyti tokią veiklą vidaus rinkoje, visų pirma panaikinant didžiąją dalį individualių leidimų išdavimo tvarkos, šiais aktais reglamentuojamų klausimų būtina neįtraukti į šios direktyvos taikymo sritį.
- (20) Šios direktyvos taikymo srities dėl elektroninių ryšių paslaugų, kaip numatyta 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/19/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir susijusių priemonių sujungimo ir prieigos prie jų (Prieigos Direktyva) ⁽²⁾, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/20/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų leidimo (Leidimų Direktyva) ⁽³⁾, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/21/EB dėl elektroninių ryšių tinklų ir paslaugų

⁽¹⁾ OL L 177, 2006 6 30, p. 1.

⁽²⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 7.

⁽³⁾ OL L 108, 2002 4 24, p. 21.

- bendrosios reguliavimo sistemos (Pagrindų Direktyva) ⁽¹⁾, 2002 m. kovo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/22/EB dėl universaliųjų paslaugų ir paslaugų gavėjų teisių, susijusių su elektroninių ryšių tinklais ir paslaugomis (Universaliųjų paslaugų Direktyva) ⁽²⁾ ir 2002 m. liepos 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 2002/58/EB dėl asmens duomenų tvarkymo ir privatumo apsaugos elektroninių ryšių sektoriuje (Direktyva dėl privatumo ir elektroninių ryšių) ⁽³⁾, išimtytų turėtų būti taikomos ne tik tiems klausimams, kurie yra konkrečiai nagrinėjami šiose direktyvose, bet ir klausimams, kurių atžvilgiu direktyvose yra aiškiai numatyta galimybė valstybėms narėms priimti tam tikras nacionalines priemones.
- (21) Ši direktyva neturėtų būti taikoma transporto paslaugoms, įskaitant miesto transportą, taksi ir greitosios pagalbos transportą bei uostų paslaugas.
- (22) Sveikatos priežiūros pašalinimas iš šios direktyvos taikymo srities turėtų apimti sveikatos priežiūros ir farmacinės paslaugas, kurias pacientams teikia sveikatos apsaugos specialistai, kad įvertintų, išlaikytų arba atstatytų jų sveikatos būklę, jei valstybėje narėje, kurioje teikiamos paslaugos, šia veikla gali verstis tik reglamentuojamos sveikatos priežiūros profesijos atstovai.
- (23) Ši direktyva neturi įtakos apmokejimui už sveikatos priežiūros paslaugas, teikiamas valstybėje narėje, kurioje sveikatos priežiūros paslaugų gavėjas negyvena. Šį klausimą daug kartų nagrinėjo Teisingumo Teismas, kuris pripažino pacientų teises. Šį klausimą svarbu spręsti kitame Bendrijos teisės akte, kad būtų užtikrintas teisinis tikrumas ir aiškumas, kiek šis klausimas nesprendžiamas 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje ⁽⁴⁾.
- (24) Į šios direktyvos taikymo sritį nereikėtų įtraukti vaizdo ir garso paslaugų, neatsižvelgiant į jų perdavimo būdą, taip pat kino teatrų paslaugų. Be to, ši direktyva neturėtų būti taikoma valstybių narių pagalbai vaizdo ir garso paslaugų sektoriuje, tokią pagalbą reglamentuoja Bendrijos konkurencijos taisyklės.
- (25) Ši direktyva neturėtų būti taikoma azartiniais lošimams, įskaitant loterijas ir lažybas, atsižvelgiant į šios veiklos specifinį pobūdį, dėl kurio būtina, kad valstybės narės įgyvendintų su viešąja tvarka ir vartotojų apsauga susijusią politiką.
- (26) Ši direktyva neturi poveikio Sutarties 45 straipsnio taikymui.
- (27) Ši direktyva neturėtų būti taikoma socialinėms šių sričių paslaugoms: būsto, vaikų priežiūros paslaugoms, taip pat paramos remtinoms šeimoms bei asmenims paslaugoms, kurias teikia valstybė nacionaliniu, regioniniu arba vietos lygiu, valstybės įgalioti subjektai arba valstybės pripažintos labdaros organizacijos ir kurių tikslas – užtikrinti paramą tiems, kuriems nuolat arba laikinai ypač jos reikia dėl nepakankamų šeimos pajamų, visiškos ar dalinės priklausomybės bei dėl rizikos būti atskirtiems. Tokios paslaugos yra būtinos siekiant užtikrinti pagrindines teises į žmogiškąjį orumą ir neliečiamumą ir yra socialinės sanglaudos ir solidarumo principų išraiška, todėl šios direktyvos joms nereikėtų taikyti.
- (28) Šioje direktyvoje nenagrinėjamas socialinių paslaugų finansavimo arba su jomis susijusių paramos sistemų klausimas. Ji taip pat neturi įtakos valstybių narių nustatytiems kriterijams arba sąlygoms, kuriomis siekiama užtikrinti, kad teikiamos socialinės paslaugos būtų iš tiesų naudingos visuomenės interesų ir socialinės sanglaudos prasmėmis. Be to, ši direktyva neturėtų turėti įtakos universaliųjų paslaugų principui valstybių narių socialinių paslaugų srityje.
- (29) Atsižvelgiant į tai, kad Sutartyje numatytas specialus teisinis pagrindas klausimams mokesčių srityje, ir į tai, kad toje srityje jau priimti Bendrijos aktai, iš šios direktyvos taikymo srities būtina pašalinti mokesčių srities klausimus.
- (30) Jau yra nemažai paslaugų veiklą reglamentuojančių Bendrijos teisės aktų. Ši direktyva pagrįsta Bendrijos *acquis* ir ją papildo. Direktyvos ir kitų Bendrijos teisės aktų prieštaravimai yra nustatyti ir sprendžiami šioje direktyvoje, įskaitant leidžiančias nukrypti nuostatas. Tačiau būtina nustatyti taisyklę likusiems ir išimtiniais atvejais, kai šios direktyvos nuostatos neatitinka kito Bendrijos akto nuostatų. Toks prieštaravimas turėtų būti nustatomas laikantis Sutartyje nustatytų įsisteigimo teisės ir laisvo paslaugų judėjimo taisyklių.

(1) OL L 108, 2002 4 24, p. 33.

(2) OL L 108, 2002 4 24, p. 51.

(3) OL L 201, 2002 7 31, p. 37. Direktyva su pakeitimais, padarytais 2006/24/EB (OL L 105, 2006 4 13, p. 54).

(4) OL L 149, 1971 7 5, p. 2. Reglamentas su paskutiniaisiais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 629/2006 (OL L 114, 2006 4 27, p. 1).

- (31) Ši direktyva atitinka ir neturi įtakos 2005 m. rugsėjo 7 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvai 2005/36/EB dėl profesinių kvalifikacijų pripažinimo ⁽¹⁾. Joje nagrinėjami kiti, su profesinėmis kvalifikacijomis nesusiję klausimai, pavyzdžiui, profesinės atsakomybės draudimas, komercinė informacija, daugiasritė veikla ir administracinis supaprastinimas. Dėl laikino paslaugų teikimo kitoje valstybėje šios direktyvos nuostata, leidžianti nukrypti nuo laisvės teikti paslaugas, užtikrina, kad nebūtų daromas poveikis Direktyvos 2005/36/EB II antraštinėi daliai dėl laisvo paslaugų judėjimo. Todėl nuostata dėl laisvės teikti paslaugas neturi įtakos nė vienai priemonei, taikamai valstybėje narėje, kurioje paslaugos teikiamos pagal tą direktyvą.
- (32) Ši direktyva atitinka Bendrijos teisės aktus, susijusius su vartotojų apsauga, tokius kaip 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2005/29/EB dėl nesąžiningos komercinės veiklos (Nesąžiningos komercinės praktikos direktyva) ⁽²⁾ ir 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą dėl nacionalinių institucijų, atsakingų už vartotojų apsaugos teisės aktų vykdymą, bendradarbiavimo („Reglamentas dėl bendradarbiavimo vartotojų apsaugos srityje“) ⁽³⁾.
- (33) Šioje direktyvoje vartojama paslaugų sąvoka apima didelę nuolat besikeičiančios veiklos įvairovę, įskaitant verslo paslaugas, pavyzdžiui, verslo konsultacijas, sertifikavimą ir bandymų vykdymą; pastatų vadybą, įskaitant biurų priežiūrą; reklamą; įdarbinimo paslaugas; ir prekybos agentų paslaugas. Šios paslaugos taip pat apima įmonėms ir vartotojams teikiamas paslaugas, pavyzdžiui, konsultacijas teisės ar mokesčių klausimais; nekilnojamo turto paslaugas, pavyzdžiui, nekilnojamo turto agentūras; statybą, įskaitant architektų paslaugas; prekybos tinklus; prekybos mugių organizavimą; automobilių nuomą; ir kelionių agentūras. Ji taip pat apima vartotojams teikiamas paslaugas, pavyzdžiui, turizmo srityje, įskaitant kelionių vadovus; laisvalaikio paslaugas; sporto centrus ir pramogų parkus; ir pagalbos namų ūkyje paslaugas, pavyzdžiui, pagalbą senyvo amžiaus žmonėms, – jei šioms paslaugoms nėra numatyta šios direktyvos taikymo išimtis. Ši veikla gali apimti paslaugas, kurių teikėjas ir gavėjas privalo būti arti arba dėl kurių gavėjui arba teikėjui gali tekti keliauti, arba kurios gali būti teikiamos nuotoliniu būdu, pavyzdžiui, internetu.
- (34) Pagal Teisingumo Teismo teisminę praktiką vertinimas, ar tam tikra veikla, visų pirma veikla, kurią finansuoja valstybė arba kurią vykdo viešieji subjektai, yra „paslauga“, turi būti atliekamas kiekvienu konkrečiu atveju atsižvelgiant į visus jos aspektus, visų pirma kaip ji vykdoma, organizuojama ir finansuojama atitinkamoje valstybėje narėje. Teisingumo Teismas nusprendė, kad esminis užmokesčio požymis yra tai, kad už atitinkamas paslaugas atlyginama, ir pripažino, kad šio užmokesčio požymio nėra kalbant apie veiklą, kurią neatlygintinai vykdo valstybė (arba ji vykdoma valstybės vardu) vykdydama savo įsipareigojimus socialinėje, kultūros, švietimo ir teisinėje srityje, pavyzdžiui, kursai pagal nacionalinę švietimo sistemą arba socialinės apsaugos sistemų vadyba, nevykdant ekonominės veiklos. Gavėjų mokamas mokestis, pavyzdžiui, studentų mokamas mokestis už mokslą ar registraciją, padengiant dalį sistemos veiklos išlaidų, savaime nėra užmokestis, kadangi paslauga vis tiek iš esmės finansuojama iš valstybės lėšų. Todėl šios veiklos rūšys neįtrauktos į Sutarties 50 straipsnyje pateikiamą paslaugų apibrėžimą ir todėl nepriklauso šios direktyvos taikymo sričiai.
- (35) Pelno nesiekianti mėgėjų sporto veikla socialiniu požiūriu yra labai svarbi. Jos tikslai dažnai būna tik socialiniai arba rekreaciniai. Todėl pagal Bendrijos teisę ji turėtų būti nelaimoma ekonomine veikla ir turėtų nepatekti į šios direktyvos taikymo sritį.
- (36) Teikėjo sąvoka turėtų apimti bet kurį fizinį asmenį, kuris yra valstybės narės pilietis, arba bet kuris juridinis asmuo, kuris joje vykdo paslaugų teikimo veiklą valstybėje narėje naudodamasis įsisteigimo laisve arba laisvu paslaugų judėjimu. Teikėjo sąvoka turėtų apimti ne tik peržengiantį sieną paslaugų teikimą, remiantis laisve teikti paslaugas, bet taip pat turėtų apimti ir tuos atvejus, kai subjektas įsisteigia valstybėje narėje, siekdamas ten plėtoti savo paslaugų veiklą. Kita vertus, teikėjo sąvoka neturėtų apimti atvejo, kai trečiųjų valstybių bendrovės steigia savo padalinius valstybėje narėje, kadangi pagal Sutarties 48 straipsnį įsisteigimo laisve arba laisvo paslaugų judėjimo principu gali naudotis tik bendrovės, įsteigtos pagal valstybės narės teisę ir Bendrijoje turinčios savo registruotas buveines, centrinę administraciją ar pagrindinę verslo vietą. Gavėjo sąvoka taip pat turėtų apimti trečiųjų šalių piliečius, kurie jau naudojami Bendrijos teisės aktų suteiktomis teisėmis, pavyzdžiui, Reglamentu (EEB) Nr. 1408/71 arba 2003 m. lapkričio 25 d. Tarybos direktyva 2003/109/EB dėl trečiųjų valstybių piliečių, kurie yra ilgalaikiai gyventojai, statuso ⁽⁴⁾, 2003 m. gegužės 14 d. Tarybos reglamentu

⁽¹⁾ OL L 255, 2005 9 30, p. 22.

⁽²⁾ OL L 149, 2005 6 11, p. 22.

⁽³⁾ OL L 364, 2004 12 9, p. 1. Reglamentas su pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/29/EB.

⁽⁴⁾ OL L 16, 2004 1 23, p. 44.

(EB) Nr. 859/2003, išplečiančiu Reglamento (EEB) Nr. 1408/71 ir Reglamento (EEB) Nr. 574/72 nuostatų taikymą trečiųjų šalių piliečiams, kuriems jos dar netaikomos dėl jų pilietybės ⁽¹⁾, ir 2004 m. balandžio 29 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/38/EB dėl Sąjungos piliečių ir jų šeimos narių teisės laisvai judėti ir gyventi valstybių narių teritorijoje ⁽²⁾. Be to, valstybės narės gavėjo sąvoką gali išplėsti ir ją taikyti kitiems trečiųjų šalių piliečiams, jau esantiems jų teritorijoje.

veikla, prievolę būti registruotu profesijos atstovu arba būti įtrauktu į registrą, sąrašą arba duomenų bazę, turėti oficialų kokios nors įstaigos leidimą arba gauti pažymėjimą, patvirtinantį narystę konkrečioje profesinėje organizacijoje. Leidimas gali būti išduotas ne tik oficialiu sprendimu, bet ir numanomu sprendimu, pavyzdžiui, kai kompetentinga institucija neatsako arba kai suinteresuotoji šalis turi laukti patvirtinimo apie deklaracijos gavimą, kad galėtų pradėti ar teisėtai vykdyti savo veiklą.

(37) Vieta, kurioje įsisteigęs paslaugų teikėjas, turėtų būti nustatyta vadovaujantis Teisingumo Teismo teismine praktika, pagal kurią įsisteigimo sąvoka apima faktinį ekonominės veiklos vykdymą neribotam laikui įsteigiant nuolatinį subjektą. Šio reikalavimo taip pat laikomasi, kai bendrovė įsteigiama tam tikram laikotarpiui arba kai ji nuomoja pastatą ar įrangą, kuriuos naudoja veiklai vykdyti. Jo taip pat gali būti laikomasi, kai valstybė narė išduoda leidimus ribotam laikotarpiui tik konkrečiai paslaugai. Šis subjektas neprivalo būti pavaldžioji įmonė, filialas ar atstovybė, bet gali būti biuras, kuriam vadovauja teikėjo personalas arba nepriklausomas asmuo, turintis ilgalaikius įgaliojimus atstovauti įmonei, kaip yra atstovybės atveju. Pagal šį apibrėžimą būtina, kad teikėjas vykdytų faktinę ūkinę veiklą įsisteigimo vietoje, vien tik pašto dėžutė negali būti laikoma įsisteigimu. Tais atvejais, kai teikėjas turi kelias įsisteigimo vietas, svarbu nustatyti, kurioje įsisteigimo vietoje minėta paslauga faktiškai teikiama. Kai sunku nustatyti, kurioje iš kelių įsisteigimo vietų teikiama ši konkreti paslauga, laikoma, kad tai turėtų būti ta įsisteigimo vieta, kurioje yra teikėjo veiklos, susijusios su šia konkrečia paslauga, centras.

(40) Svarbių visuomenės interesų, kurie minimi tam tikrose šios direktyvos nuostatose, sąvoka išsivystė su Sutarties 43 ir 49 straipsniais susijusioje Teisingumo Teismo praktikoje ir gali būti vystoma toliau. Teisingumo Teismo praktikos pripažįstama samprata apima bent tokias sritis: viešojo tvarka, visuomenės saugumas ir sveikata, kaip apibrėžta Sutarties 46 ir 55 straipsniuose; tvarkos visuomenėje palaikymas; socialinės politikos tikslai; paslaugų gavėjų apsauga; vartotojų apsauga; darbuotojų apsauga, įskaitant socialinę apsaugą; gyvūnų gerovė, socialinės apsaugos sistemos finansinės pusiausvyros apsauga; sukčiavimo prevencija; nesąžiningos konkurencijos prevencija; aplinkos ir miesto aplinkos apsauga, įskaitant miestų ir teritorijų planavimą; kreditorių apsauga; tinkamo teisingumo administravimo apsauga; kelių eismo saugumas; intelektinės nuosavybės apsauga; kultūros politikos tikslai, įskaitant žodžio laisvės apsaugą, ypač socialines, kultūrines, religines ir filosofines visuomenės vertybes; poreikis užtikrinti aukštą švietimo lygį, spaudos įvairovės užtikrinimas ir nacionalinės kalbos rėmimas; nacionalinio istorinio ir meninio paveldo išsaugojimas; veterinarijos politika.

(38) Juridinių asmenų sąvoka kaip apibrėžiama Sutarties nuostatose dėl įsisteigimo subjektams leidžia pasirinkti teisinę formą, kuri, jų manymu, yra tinkama veiklai vykdyti. Todėl juridiniai asmenys, kaip apibrėžta Sutartyje, yra visi subjektai, kurie yra įsteigti pagal valstybės narės teisės aktus arba kuriuos reglamentuoja tokie teisės aktai, neatsižvelgiant į jų teisinę formą.

(41) Remiantis Teisingumo Teismo aiškinimu, viešosios tvarkos sąvoka apima apsaugą nuo realios ir pakankamai rimtos grėsmės, turinčios įtakos vienam iš pagrindinių visuomenės interesų, ir visų pirma gali apimti klausimus, susijusius su žmogaus orumu, nepilnamečių ir pažeidžiamų suaugusiųjų apsauga bei gyvūnų gerove. Panašiai visuomenės saugumo sąvoka apima visuomenės saugos klausimus.

(39) Leidimų išdavimo tvarkos sąvoka turėtų apimti, *inter alia*, administracines leidimų, licencijų, patvirtinimų arba konsensų teikimo procedūras, taip pat, norint verstis tam tikra

(42) Administracinių procedūrų taisyklių tikslas turėtų būti ne suderinti administracines procedūras, o supaprastinti pernelyg sudėtingą leidimų išdavimo tvarką, procedūras ir formalumus, kurie varžo įsisteigimo laisvę ir dėl to kurti naujas paslaugų teikimo įmones.

⁽¹⁾ OL L 124, 2003 5 20, p. 1.

⁽²⁾ OL L 158, 2004 4 30, p. 77.

- (43) Vienas pagrindinių sunkumų, su kuriais pirmiausia susiduria MVĮ, norinčios gauti leidimą teikti paslaugas ir vykdyti tokią veiklą, yra administracinių procedūrų sudėtingumas, ilga trukmė ir teisinis netikrumas. Todėl, remiantis tam tikrų Bendrijos ir nacionaliniu lygiu vykdomų modernizavimo ir geros administravimo praktikos iniciatyvų pavyzdžiu, būtina sukurti administracinių procedūrų supaprastinimo principus, *inter alia*, apribojant prievolę gauti išankstinį leidimą tais atvejais, kai tai yra būtina, ir įvedant kompetentingų institucijų numanomo leidimo principą praėjus tam tikram laikui. Tokios modernizavimo veiklos, laikantis skaidrumo principų ir atnaujinant informaciją apie rinkos subjektus, tikslas yra išvengti vilkinimo, nereikalingų sąnaudų ir atgrasomojo poveikio, kuriuos gali nulemti, pavyzdžiui, nereikalingos arba pernelyg sudėtingos ir varginančios dvigubos procedūros, dokumentų pateikimo tvarkos biurokratizmas, kompetentingų institucijų savavaliavimas, neaiškus arba pernelyg ilgas terminas, per kurį turi būti pateikiamas atsakymas, ribotas išduotų leidimų galiojimo laikas ir neproporcingai dideli mokesčiai bei sankcijos. Tokia praktika turi itin didelį atgrasantį poveikį teikėjams, kurie nori plėtoti savo veiklą kitose valstybėse narėse, ir todėl ją reikia koordinuoti modernizuoti iki dvidešimt penkių valstybių narių išsiplėtusioje vidaus rinkoje.
- (44) Valstybės narės turėtų tam tikrais atvejais įvesti suderintas Komisijos nustatytas Bendrijos formas, kurios būtų lygiavertės pažymėjimams, liudijimams ar kitiems įsisteigimui reikalingiems dokumentams.
- (45) Siekdamas išnagrinėti poreikį supaprastinti procedūras ir formalumus, valstybės narės turėtų galėti visų pirma atsižvelgti į jų būtinybę, skaičių, galimą dubliavimąsi, sąnaudas, aiškumą ir prieinamumą bei terminus ir praktinius sunkumus, kuriuos jos sukelti atitinkamam teikėjui.
- (46) Siekiant palengvinti prieigą teikti paslaugas vidaus rinkoje, reikia nustatyti bendrą visoms valstybėms narėms tikslą supaprastinti administracines procedūras ir numatyti nuostatas dėl, *inter alia*, teisės gauti informaciją, procedūrų atlikimo elektroninėmis priemonėmis ir leidimų išdavimo tvarkos sukūrimo. Kitos patvirtintos nacionalinės priemonės šiam tikslui pasiekti galėtų apimti paslaugų veiklai taikomų procedūrų ir formalumų skaičiaus mažinimą ir šių procedūrų bei formalumų apribojimą, paliekant tik būtiniausius bendrų interesų tikslui pasiekti ir kad jų turinys arba paskirtis nesikartotų.
- (47) Siekiant supaprastinti administravimą, nereikėtų kelti bendro pobūdžio formalų reikalavimų, pavyzdžiui, reikalauti dokumentų originalų, patvirtintų kopijų ar patvirtinto vertimo, išskyrus atvejus, objektyviai pateisina svarbiais visuomenės interesais, pavyzdžiui, darbuotojų apsauga, visuomenės sveikata, aplinkos apsauga ar vartotojų apsauga. Taip pat būtina užtikrinti, kad leidimas suteiktų teisę teikti paslaugas visoje valstybės teritorijoje, nebent būtinybę gauti naują leidimą kiekvienai įsisteigimo vietai, pavyzdžiui, kiekvienam naujam prekybos centrui, arba leidimą, galiojantį tik tam tikroje valstybės teritorijos dalyje, galima objektyviai pateisinti svarbiais visuomenės interesais.
- (48) Siekiant supaprastinti administracines procedūras, reikėtų kad kiekvienas paslaugų tiekėjas turėtų vieną kontaktinį centrą, kuriame jis gali atlikti visas procedūras ir formalumus (toliau – kontaktinis centras). Kontaktinių centrų skaičius kiekvienoje valstybėje narėje gali skirtis atsižvelgiant į regiono ar vietos kompetenciją arba atitinkamą veiklą. Kontaktinių centrų kūrimas neturėtų įtakoti kompetentingų institucijų funkcijų paskirstymui kiekvienoje nacionalinėje sistemoje. Jeigu yra kelios kompetentingos regiono arba vietos lygio institucijos, viena iš jų gali atlikti kontaktinio centro ir koordinatorės vaidmenį. Kontaktinius centrus gali steigti ne tik administracinės valdžios institucijos, bet ir prekybos arba amatų rūmai, profesinės organizacijos ar privačios įstaigos, kurioms valstybė narė nutaria patikėti tokias funkcijas. Kontaktiniai centrai atlieka svarbų vaidmenį, padėdamos teikėjams kaip institucija, tiesiogiai kompetentinga išduoti dokumentus, būtinus norint įgyti teisę verstis paslaugų veikla, arba kaip tarpininkas tarp teikėjo ir tiesiogiai atsakingos kompetentingos institucijos.
- (49) Rinkliava, kurią gali imti kontaktiniai centrai, turėtų būti proporcinga jų atliekamų procedūrų ir formalumų sąnaudoms. Tai neturėtų kliudyti valstybėms narėms pavesti kontaktiniams centrams rinkti kitas administracines rinkliavas, pavyzdžiui, kontrolės institucijų rinkliavą.
- (50) Yra būtina, kad paslaugų teikėjai ir gavėjai turėtų galimybę susipažinti su tam tikros rūšies informacija. Kiekviena valstybė narė šios direktyvos taikymo srityje turėtų nustatyti būdus, kuriais informacija būtų teikiama paslaugų tiekėjams ir gavėjams. Valstybių narių pareiga užtikrinti, kad teikėjams ir gavėjams būtų lengvai prieinama reikalinga informacija, o visuomenei ji taip pat būtų prieinama be kliūčių, galėtų būti įvykdyta teikiant tokią informaciją interneto svetainėje. Ši informacija turėtų būti pateikta aiškiai ir nedviprasmiškai.

- (51) Informacija, teikiama teikėjams ir gavėjams, ypač turėtų apimti procedūras ir formalumus, kompetentingų institucijų kontaktinę informaciją, viešųjų registrų ir duomenų bazių naudojimo sąlygas, informaciją apie teisių gynimo priemones ir asociacijų bei organizacijų, galinčių suteikti praktinę paramą, kontaktinius duomenis. Kompetentingų institucijų prievolė padėti teikėjams ir gavėjams jokia būdu neturėtų apimti teisinių konsultacijų konkrečiais atvejais. Tačiau turi būti pateikta bendra informacija apie tai, kaip paprastai turėtų būti aiškinami ar taikomi reikalavimai. Tokie klausimai kaip atsakomybė už neteisingos ar klaidinančios informacijos pateikimą turėtų būti sprendžiami pačios valstybės narės.
- (52) Būtina kuo greičiau sukurti elektronines procedūras ir formalumų atlikimo priemones, kurios bus labai svarbios siekiant teikėjų, gavėjų ir kompetentingų institucijų naudai supaprastinti paslaugų teikimo administravimą. Kad būtų įvykdytas šis reikalavimas, gali tekti keisti paslaugoms taikomus nacionalinius įstatymus ir kitas taisykles. Šis reikalavimas netrukdo valstybėms narėms naudoti ne tik elektronines, bet ir kitas priemones minėtoms procedūroms ir formalumams atlikti. Tai, kad šias procedūras ir formalumus turi būti įmanoma atlikti nuotoliniu būdu, visų pirma reiškia, kad valstybės narės turi užtikrinti galimybę jas atlikti už jų teritorijų ribų. Šis reikalavimas neturi įtakos procedūroms arba formalumams, kurių dėl jų pobūdžio neįmanoma atlikti nuotoliniu būdu. Be to, jis netrukdo taikyti valstybių narių teisės aktų dėl kalbų vartojimo.
- (53) Licencijoms tam tikrai paslaugų teikimo veiklai išduoti kompetentingai institucijai gali prireikti surengti pokalbį su pareiškėju, kad būtų įvertintas pareiškėjo sąžiningumas ir tinkamumas teikti atitinkamą paslaugą. Tokiais atvejais gali būti netinkama atlikti formalumus elektroninėmis priemonėmis.
- (54) Paslaugų teikimui galėtų būti reikalaujamas kompetentingų institucijų leidimas tik tuo atveju, jeigu toks sprendimas atitinka nediskriminavimo, būtinumo ir proporcingumo kriterijus. Tai visų pirma reiškia, kad leidimų išdavimo tvarką turėtų būti leidžiama taikyti tik jeigu vėlesnis tikrinimas nebūtų veiksmingas dėl to, kad vėliau nebūtų įmanoma nustatyti tų paslaugų trūkumų, tinkamai atsižvelgus į riziką ir pavojus, kurių gali kilti be išankstinio tikrinimo. Tačiau negalima remtis atitinkama šios direktyvos nuostata siekiant pateisinti leidimų išdavimo tvarką, kurią draudžia kiti Bendrijos aktai, pavyzdžiui, 1999 m. gruodžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1999/93/EB dėl Bendrijos elektroninių parašų reguliavimo sistemos ⁽¹⁾ arba 2000 m. birželio 8 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2000/31/EB dėl kai kurių informacinės visuomenės paslaugų, ypač elektroninės komercijos, teisinių aspektų vidaus rinkoje (Elektroninės komercijos direktyva) ⁽²⁾. Pagal abipusio vertinimo rezultatus bus galima Bendrijos lygiu nustatyti, kokios rūšies veiklai reikėtų nebetaikyti leidimų išdavimo tvarkos.
- (55) Ši direktyva neturėtų pažeisti valstybių narių teisės atšaukti išduotus leidimus, jeigu nebesilaikoma leidimui gauti nustatytų sąlygų.
- (56) Remiantis Teisingumo Teismo teismine praktika, visuomenės sveikata, vartotojų apsauga, gyvūnų sveikata ir miesto aplinkos apsauga – tai svarbūs visuomenės interesai. Šiais svarbiais interesais gali būti pateisintas leidimų išdavimo tvarkos taikymas ir kiti apribojimai. Tačiau jokia leidimų išdavimo tvarka ar apribojimu negalėtų būti diskriminuojama dėl pilietybės. Be to, visada turėtų būti laikomasi būtinumo ir proporcingumo principų.
- (57) Šios direktyvos nuostatos, susijusios su leidimų išdavimo tvarka, turėtų būti taikomos tais atvejais, kai teisei teikti paslaugas ar paslaugos teikimo veiklos vykdymui subjektui reikalingas kompetentingos institucijos sprendimas. Tai nėra susiję nei su kompetentingų institucijų sprendimais įsteigti valstybinį arba privatų subjektą konkrečiai paslaugai teikti, nei su kompetentingų institucijų sudaromomis sutartimis dėl konkrečios paslaugos, kuriai taikomos viešųjų pirkimų taisyklės, teikimo, kadangi ši direktyva netaikoma taisyklėms dėl viešųjų pirkimų.
- (58) Siekiant palengvinti prieigą teikti paslaugas ar paslaugos teikimo veiklos vykdymą, svarbu įvertinti leidimų išdavimo tvarką, jos pagrįstumą ir apie ją pranešti. Ši prievolė pranešti taikoma tik leidimų išdavimo tvarkos egzistavimui, o ne leidimo išdavimo kriterijams ir sąlygoms.

⁽¹⁾ OL L 13, 2000 1 19, p. 12.

⁽²⁾ OL L 178, 2000 7 17, p. 1.

- (59) Leidimas paprastai turėtų suteikti teikėjui teisę teikti paslaugas ar teisę vykdyti paslaugos teikimo veiklą visoje valstybės teritorijoje, išskyrus atvejus, kai teritorinius apribojimus galima pateisinti svarbiais visuomenės interesais. Pavyzdžiui, aplinkos apsauga gali būti pateisintas reikalavimas gauti individualų leidimą kiekvienam įrenginiui valstybės teritorijoje. Ši nuostata neturėtų daryti poveikio regionų ar vietos valdžios institucijų kompetencijai išduoti leidimus valstybių narių teritorijose.
- (60) Ši direktyva, ypač jos nuostatos dėl leidimų išdavimo tvarkos ir teritorinio leidimų galiojimo, neturėtų pažeisti valstybių narių regionų arba vietos valdžios institucijų, įskaitant regionų ir vietos savivaldą, kompetencijos padalijimo ir oficialių kalbų vartojimo.
- (61) Nuostata, draudžianti dubliuoti leidimo išdavimo reikalavimus, neturėtų užkirsti kelio valstybėms narėms taikyti savo sąlygų, kurios nurodomos leidimų išdavimo tvarkoje. Šia nuostata turėtų būti tik reikalaujama, kad kompetentingos institucijos, svarstydamos, ar paraiškos teikėjas atitinka šiuos reikalavimus, atsižvelgtų į lygiavertčius reikalavimus, kuriuos paraiškos teikėjas jau įvykdė kitoje valstybėje narėje. Šia nuostata neturėtų būti reikalaujama taikyti leidimo išdavimo reikalavimų, numatytų pagal kitos valstybės narės leidimų suteikimo tvarką.
- (62) Kai atitinkamai veiklai išduodamų leidimų skaičius yra ribotas dėl turimų gamtinių išteklių arba techninių pajėgumų stokos, turėtų būti patvirtinti atrankos iš kelių galimų kandidatų procedūra, siekiant atviros konkurencijos būdu gerinti vartotojams teikiamų paslaugų kokybę ir teikimo sąlygas. Tokia procedūra turėtų užtikrinti skaidrumą ir nešališkumą, o taip išduotas leidimas neturi galioti pernelyg ilgai, būti automatiškai atnaujinamas arba teikti bet kokią pranašumą teikėjui, kurio leidimo galiojimas ką tik baigėsi. Visų pirma turėtų būti nustatyta tokia išduoto leidimo galiojimo trukmė, kad laisva konkurencija nebūtų suvaržyta arba apribota daugiau, nei būtina norint užtikrinti, kad teikėjui atsipirktų investicijos ir kad jis gautų tinkamą investuoto kapitalo grąžą. Ši nuostata neturėtų drausti valstybėms narėms riboti leidimų skaičiaus dėl kitų priežasčių nei gamtinių išteklių ar techninių pajėgumų ribotumas. Bet kuriuo atveju šioms leidimams taikomos ir kitos šios direktyvos nuostatos, susijusios su leidimų išdavimo tvarka.
- (63) Jei nėra nustatyta kitokia tvarka, negavus atsakymo per nustatytą laiką leidimas turėtų būti laikomas išduotu. Tačiau tam tikroms veiklos rūšims galima nustatyti kitokią tvarką, jeigu tai galima objektyviai pateisinti svarbiais visuomenės interesais, įskaitant teisėtus trečiųjų šalių interesus. Tokios kitos priemonės galėtų būti nacionalinės taisyklės, pagal kurias, iš kompetentingos institucijos negavus atsakymo, laikoma, kad paraiška atmesta, o toks sprendimas gali būti apskųstas teismuose.
- (64) Siekiant sukurti tikrą vidaus paslaugų rinką, būtina panaikinti visus įsisteigimo laisvės ir laisvo paslaugų judėjimo apribojimus, kurie vis dar yra įtvirtinti kai kurių valstybių narių įstatymuose ir yra nesuderinami su Sutarties 43 ir 49 straipsniais. Draustini apribojimai pirmiausia daro poveikį vidaus paslaugų rinkai ir jie turėtų būti kuo greičiau sistemingai šalinami.
- (65) Įsisteigimo laisvę grindžiama visų pirma vienodo požiūrio principu, kuris draudžia ne tik diskriminaciją dėl pilietybės, bet ir netiesioginę diskriminaciją dėl kitų priežasčių, galinčią turėti tokių pat pasekmių. Taigi teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo vykdymui valstybėje narėje – nesvarbu, ar tai pagrindinė, ar šalutinė veikla – negalėtų būti taikomi įsisteigimo vietos, gyvenamosios vietos, nuolatinės gyvenamosios vietos arba vertimosi paslaugų teikimu kaip pagrindine veikla kriterijai. Tačiau šie kriterijai neturėtų būti apimti reikalavimų, pagal kuriuos teikėjas arba vienas iš jo atstovų privalo dalyvauti vykdamas veiklą, kai tai pateisinama svarbiais visuomenės interesais. Be to, valstybė narė negali apriboti bendrovių, įsteigtų pagal kitos valstybės narės, kurios teritorijoje yra jų pagrindinė buveinė, teisę, teisnumo arba procesinio veiksnio. Be to, valstybė narė neturėtų galėti suteikti jokių privilegijų teikėjams, turintiems specifinių nacionalinių arba vietos socialinių ir ekonominių ryšių; ji taip pat neturėtų galėti įsisteigimo vietos pagrindu apriboti teikėjo laisvės įgyti teises ir prekes, naudotis jomis arba perleisti jas, galimybes gauti įvairaus pobūdžio paskolas arba patalpas, jei to reikia veiklai pradėti arba jai veiksmingai vykdyti.
- (66) Teisei teikti paslaugą ar paslaugos teikimo vykdymui valstybės narės teritorijoje neturėtų būti taikomas ekonominio poreikio vertinimas. Ekonominio poreikio vertinimo, kaip būtinos sąlygos leidimui gauti, draudimas turėtų būti susijęs su ekonominio poreikio vertinimu apskritai, bet ne reikalavimais, kuriuos galima objektyviai pateisinti svarbiais visuomenės interesais, pvz., miesto aplinkos apsauga, socialine politika ar visuomenės sveikata. Toks draudimas neturėtų daryti poveikio už konkurencijos teisės taikymą atsakingų institucijų įgaliojimų vykdymui.

- (67) Draudimas reikalauti finansinių garantijų ar draudimo taikomas tik reikalavimui, kad šios finansinės garantijos ar draudimas turi būti gauti iš finansų įstaigos, įsteigtos atitinkamoje valstybėje narėje.
- (68) Draudimas reikalauti išankstinės registracijos turėtų būti taikomas tik reikalavimui, kad teikėjas dar prieš įsisteigdamas tam tikrą laikotarpį būtų įtrauktas į atitinkamos valstybės narės registrą.
- (69) Siekiant derinti nacionalinių taisyklių ir nuostatų modernizavimą, kad tai atitiktų vidaus rinkos reikalavimus, būtina įvertinti tam tikrus nediskriminacinius nacionalinius reikalavimus, kurie dėl savo pobūdžio galėtų labai riboti ar net užkirsti kelią teisei teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimą naudojantis įsisteigimo laisve. Šiuo vertinimu neturėtų būti siekiama daugiau nei būtina šiems reikalavimams suderinti su Teisingumo Teismo jau nustatytais kriterijais, susijusiais su įsisteigimo laisve. Jis neturėtų būti susijęs su Bendrijos konkurencijos teisės taikymu. Jei tokie reikalavimai yra diskriminaciniai, objektyviai nepateisinami svarbiais visuomenės interesais arba neproporcingi, jie turi būti panaikinti arba pakeisti. Šio vertinimo rezultatai priklausys nuo veiklos pobūdžio ir atitinkamų visuomenės interesų. Pirmiausia tokie reikalavimai gali būti visiškai pateisinami, kai jais siekiama su socialine politika susijusių tikslų.
- (70) Paslaugos, kurioms taikoma ši direktyva, ir nedarant poveikio Sutarties 16 straipsnio taikymui, gali būti laikomos bendrų ekonominių interesų paslaugomis tik tuo atveju, jeigu teikėjas jas teikia vykdydamas specialią, su visuomenės interesais susijusią užduotį, kurią atlikti jam pavedė valstybė narė. Užduotis turėtų būti pavedama vienu ar keliais aktais, kurių formą nustato atitinkama valstybė narė ir kuriuose turėtų būti nurodytas tikslus specialios užduoties pobūdis.
- (71) Šioje direktyvoje numatytas abipusio vertinimo procesas neturėtų daryti poveikio valstybių narių laisvei savo teisės aktuose nustatyti aukštą visuomenės interesų apsaugos lygį, ypač siekiant socialinės politikos tikslų. Be to, yra būtina, atliekant abipusį vertinimą, visiškai atsižvelgti į bendrų ekonominių interesų paslaugų ir su jomis susijusių tam tikrų užduočių ypatumus. Tuo galima pateisinti tam tikrus įsisteigimo laisvės apribojimus, ypač kai jais siekiama visuomenės sveikatos apsaugos ir socialinės politikos tikslų ir kai jie atitinka 15 straipsnio 3 dalies a, b ir c punktuose esančias sąlygas. Pavyzdžiui, dėl paslaugų teikėjo prievolės pasirinkti tam tikrą teisinę formą, kad galėtų teikti tam tikras socialinės srities paslaugas, Teisingumo Teismas jau pripažino, kad gali būti pateisintas reikalavimas, pagal kurį teikėjas turi būti ne pelno siekiantis subjektas.
- (72) Bendrų ekonominių interesų paslaugoms patikimos svarbios užduotys, susijusios su socialine ir teritorine sanglauda. Šių užduočių vykdymas neturėtų būti apsunkinamas dėl šioje direktyvoje numatyto vertinimo proceso. Šis procesas neturėtų daryti įtakos tokių užduočių vykdymui reikalingiems reikalavimams, tačiau tuo pat metu reikėtų nagrinėti nepagrįstus įsisteigimo laisvės apribojimus.
- (73) Tarp nagrinėtinų reikalavimų yra nacionalinės taisyklės, kurios dėl kitų nei profesinė kvalifikacija priežasčių tik tam tikriems teikėjams suteikia teisę verstis tam tikra veikla. Šie reikalavimai taip pat apima teikėjo prievolės rinktis tam tikrą teisinę formą, pirmiausia būti juridiniu asmeniu, individualiaja įmone, pelno nesiekiančia organizacija arba įmone, kurią valdo tik fiziniai asmenys, taip pat reikalavimus, susijusius su bendrovės akcijų paketu, ypač reikalavimus dėl minimalaus kapitalo tam tikrų rūšių paslaugoms teikti arba dėl konkrečios kvalifikacijos, susijusios su akcinio kapitalo turėjimu ar vadovavimu tam tikroms bendrovėms. Nustatytų mažiausių ir (arba) didžiausių tarifų suderinamumo su įsisteigimo laisve vertinimas siejamas tik su tarifais, kuriuos kompetentingos institucijos konkrečiai nustato tam tikrų paslaugų teikimui, bet ne su, pavyzdžiui, bendromis kainų, kaip antai namų nuomos, nustatymo taisyklėmis.
- (74) Abipusio vertinimo procesas reiškia, kad per šios direktyvos perkėlimui į nacionalinę teisę nustatytą laiką valstybės narės pirmiausia turi atlikti savo teisės aktų patikrą, kad nustatytų, ar minėtųjų reikalavimų esama jų teisės sistemose. Ne vėliau kaip iki minėtojo laikotarpio pabaigos valstybės narės turėtų parengti patikros rezultatų ataskaitą. Kiekviena ataskaita bus pateikta visoms kitoms valstybėms narėms ir suinteresuotoms šalims. Tuomet per šešis mėnesius valstybės narės turės pateikti pastabas dėl šių ataskaitų. Ne vėliau kaip praėjus metams nuo šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę Komisija parengs suvestinę ataskaitą ir, jei reikės, kartu pateiks papildomų iniciatyvų pasiūlymų. Jei reikės, Komisija bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis, kad joms padėtų sukurti bendrą metodiką.
- (75) Tai, kad šioje direktyvoje nurodomi tam tikri reikalavimai, kurie turi būti panaikinti arba įvertinti valstybių narių šios direktyvos perkėlimo į nacionalinę teisę laikotarpiu, neturi įtakos teisės aktų pažeidimo procedūroms, pradėtomis prieš valstybę narę dėl įsipareigojimų pagal Sutarties 43 arba 49 straipsnius nevykdymo.

- (76) Ši direktyva neregamentuoja Sutarties 28–30 straipsnių dėl laisvo prekių judėjimo taikymo. Apribojimams, draudžiamiems pagal laisvės teikti paslaugas nuostatą, priklauso reikalavimai, taikomi teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui, bet nepriklauso konkrečiai prekėms taikomi reikalavimai.
- (77) Jei subjektas išvyksta į kitą valstybę narę verstis paslaugų teikimu, reikėtų atskirti įsisteigimo laisvės reglamentuojamas situacijas nuo situacijų, kai dėl atitinkamos veiklos laikino pobūdžio taikomos paslaugų teikimo laisvės normos. Remiantis Teisingumo Teismo praktika, svarbiausias veiksnys, lemiantis įsisteigimo laisvės arba laisvo paslaugų judėjimo skirtumą, yra klausimas, ar subjektas yra įsisteigęs valstybėje narėje, kurioje teikia atitinkamas paslaugas, ar ne. Jeigu subjektas yra įsisteigęs valstybėje narėje, kurioje teikia paslaugas, jam turėtų galioti įsisteigimo laisvė. Tačiau jeigu subjektas nėra įsisteigęs paslaugų teikimo valstybėje narėje, jo veiklai turėtų būti taikomas laisvo paslaugų judėjimo principas. Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką laikinas atitinkamos veiklos pobūdis turėtų būti nustatomas ne tik pagal vykdomos veiklos trukmę, bet ir pagal jos dažnumą, periodiškumą arba tęstinumą. Tačiau tai, kad veikla yra laikina, neturėtų nereiškėti, kad teikėjas valstybėje narėje, kurioje teikia paslaugas, negali susikurti tam tikros infrastruktūros, pavyzdžiui, turėti biurą, kontorą ar kabinetą, jeigu ši infrastruktūra būtina aptariamoms paslaugoms teikti.
- (78) Siekiant užtikrinti, kad laisvė teikti paslaugas būtų veiksmingai įgyvendinama ir kad gavėjai galėtų turėti iš jų naudos, o teikėjai jas teikti visoje Bendrijoje nepaisydami sienų, būtina patikslinti, kokie valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, reikalavimai gali būti taikomi. Būtina užtikrinti, kad laisvės teikti paslaugas nuostata neužkirstų kelio valstybei narei, kurioje teikiama paslauga, laikantis 16 straipsnio 1 dalies a–c punktuose numatytų principų nustatyti specialius reikalavimus, būtinus dėl viešosios tvarkos, visuomenės saugumo arba visuomenės sveikatos ir aplinkos apsaugos priežasčių.
- (79) Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką valstybės narės turi teisę imtis priemonių, skirtų užkirsti kelią teikėjams piktnaudžiauti vidaus rinkos principais. Ar teikėjas piktnaudžiauja, turėtų būti nustatoma atskirai įvertinus kiekvieną atvejį.
- (80) Reikia užtikrinti, kad teikėjai, vykstantys į kitą valstybę narę teikti paslaugų, galėtų pasiimti toms paslaugoms teikti būtiną įrangą. Ypač svarbu vengti atvejų, kai paslauga negalėtų būti suteikta dėl to, kad nėra įrangos ar, kai teikėjai patiria papildomų išlaidų, pavyzdžiui, kai turi išsinuomoti ar įsigyti kitokią įrangą nei tą, kurią paprastai naudoja, arba nukrypti nuo įprasto būdo, kuriuo jie vykdo veiklą.
- (81) Įrangos sąvoka neapima materialių daiktų, kuriuos teikėjas tiekia klientui ar kurie tampa materialaus daikto dalimi dėl to, kad buvo suteikta paslauga (pavyzdžiui, statybinės medžiagos ar atsarginės dalys), arba kurie sunaudojami ar lieka vietoje paslaugos teikimo metu (pavyzdžiui, kuras, sprogstamosios medžiagos, fejerverkai, pesticidai, nuodingosios medžiagos ar vaistai).
- (82) Šios direktyvos nuostatos neturėtų užkirsti kelio valstybėms narėms taikyti taisyklės dėl įdarbinimo sąlygų. Įstatymais ir kitais teisės aktais nustatytos taisyklės pagal Sutartį turėtų būti pateisinamos dėl priežasčių, susijusių su darbuotojų apsauga, būti nediskriminuojančios, būtinės ir proporcingos, kaip išaiškinta Teisingumo Teismo, bei atitikti kitus atitinkamus Bendrijos teisės aktus.
- (83) Būtina užtikrinti, kad nuo laisvės teikti paslaugas nuostatos galima nukrypti tik tose srityse, kurioms taikomos leidžiančios nukrypti nuostatos. Šios leidžiančios nukrypti nuostatos yra būtinos siekiant atsižvelgti į vidaus rinkos integracijos lygį arba tam tikrus su paslaugomis susijusius Bendrijos aktus, pagal kuriuos teikėjui taikoma ne įsisteigimo, o kitos valstybės narės teisė. Tam tikrais konkrečiais atvejais ir laikantis tam tikrų griežtų procedūrinių ir materialinių sąlygų išimties tvarka galėtų būti imamasi priemonių konkretaus teikėjo atžvilgiu. Be to, riboti laisvą paslaugų judėjimą išimties tvarka galima tik tuomet, jeigu tai atitinka pagrindines teises, kurios yra sudėtinė bendrųjų Bendrijos teisės principų dalis.
- (84) Nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžianti nuostata, susijusi su pašto paslaugomis, turėtų apimti ir universaliųjų paslaugų teikėjo veiklą, ir kitas pašto paslaugas.

- (85) Nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžianti nuostata, susijusi su teisminiu skolų išieškojimu, ir nuoroda į galimą būsimą derinimo priemonę turėtų būti taikoma tik teisei verstis veikla ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą, kurią sudaro visų pirma ieškinių teikimas teismui dėl skolų išieškojimo.
- (86) Ši direktyva neturėtų daryti poveikio įdarbinimo sąlygoms, kurios pagal 1996 m. gruodžio 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 96/71/EB dėl darbuotojų komandiravimo paslaugų teikimo sistemoje ⁽¹⁾ yra taikomos darbuotojams, komandiruotiems teikti paslaugų į kitos valstybės narės teritoriją. Tokiais atvejais Direktyvoje 96/71/EB nurodyta, kad teikėjai išvardytose srityse turi laikytis valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, įdarbinimo sąlygų. Tai yra: maksimalus darbo ir minimalus poilsio laikas, minimalių mokamų metinių atostogų trukmė, minimalios užmokesčio normos, įskaitant mokėjimo už viršvalandžius normas, darbuotojų, ypač laikino įdarbinimo įmonių siūlomų, samdos sąlygos, darbuotojų sveikata, higiena ir darbo sauga, apsaugos priemonės, skirtos nėščią ar neseniai pagimdžiusių moterų, vaikų ir jaunimo įdarbinimo sąlygoms vykdyti, vienodų sąlygų vyrams ir moterims taikymas bei kitos nediskriminavimo nuostatos. Tai taikoma ne tik teisės aktais nustatytoms įdarbinimo sąlygoms, bet ir sąlygoms, nustatytoms *de facto* visuotinai privalomose kolektyvinėse sutartyse arba arbitražų sprendimuose, kaip apibrėžta Direktyvoje 96/71/EB. Be to, ši direktyva neturėtų užkirsti kelio valstybėms narėms viešosios tvarkos nuostatų pagrindu taikyti įdarbinimo sąlygas, susijusias su kitomis sritimis, nei išvardytos Direktyvos 96/71/EB 3 straipsnio 1 dalyje.
- (87) Ši direktyva taip pat neturėtų daryti poveikio įdarbinimo sąlygoms tais atvejais, kai darbuotojas peržengiančiomis sieną paslaugoms teikti yra samdomas toje valstybėje narėje, kurioje teikiamos paslaugos. Be to, ši direktyva nedaro poveikio valstybės narės, kurioje teikiamos paslaugos, teisei nustatyti, ar egzistuoja darbo santykiai ir kaip skirti savarankiškai dirbančius asmenis nuo asmenų, dirbančių pagal darbo sutartį, įskaitant „fiktyvius savarankiškai dirbančius asmenis“. Pagrindinis darbo santykių, kaip apibrėžta Sutarties 39 straipsnyje, bruožas turėtų būti tas, kad tam tikrą laiką asmuo teikia kitam asmeniui ir jo nurodymu paslaugas ir už tai gauna užmokesť; taikant
- Sutarties 43 ir 49 straipsnius, bet kuri veikla, kurią asmuo vykdo neturėdamas pavaldumo santykių, laikoma savarankiško darbo veikla.
- (88) Laisvės teikti paslaugas nuostata neturėtų būti taikoma tais atvejais, kai nepažeidžiant Bendrijos teisės vertis tam tikra veikla valstybėje narėje leidžiama tik tam tikros profesijos atstovams, pavyzdžiui, reikalavimams, pagal kuriuos teisines konsultacijas gali teikti tik teisininkai.
- (89) Nuo laisvės teikti paslaugas nukrypti leidžiančios nuostatos taikymas klausimams, susijusiems su transporto priemonių, išnuomotų finansinės nuomos būdu vienoje valstybėje narėje, o naudojamų kitoje, registracija, grindžiamas Teisingumo Teismo praktika, kuris pripažino, kad valstybė narė, laikydamosi proporcingumo sąlygų, gali numatyti tokią prievolę, jei transporto priemonė naudojama jos teritorijoje. Ši išimtis netaikoma tuomet, kai transporto priemonė nuomojama nereguliariai arba laikinai.
- (90) Šios direktyvos nuostatos neturėtų būti taikomos sutartiniams santykiams tarp paslaugų teikėjo ir kliento bei tarp darbdavio ir darbuotojo. Teikėjo sutartinėms ar nesutartinėms prievolėms taikytina teisė turėtų būti nustatoma pagal tarptautinės privatinės teisės taisykles.
- (91) Būtina, kad valstybės narės išimtiniais atvejais ir įvertinusios kiekvieną atvejį atskirai turėtų galimybę dėl priežasčių, susijusių su paslaugų saugumu, kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo atžvilgiu imtis priemonių, nukrypstančių nuo laisvės teikti paslaugas nuostatos. Tačiau, tokių priemonių turėtų būti galima imtis tik tuomet, kai nėra Bendrijos lygiu suderintų priemonių.
- (92) Su šia direktyva nesuderinamų laisvo paslaugų judėjimo apribojimų gali atsirasti ne tik dėl teikėjams taikomų priemonių, bet ir dėl daugelio gavėjams, ypač vartotojams, sudaromų kliūčių naudotis paslaugomis. Šioje direktyvoje kaip pavyzdys pateikiamos tam tikros apribojimų rūšys, taikomos gavėjui, kuris pageidauja pasinaudoti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo teikiama paslauga. Taip pat apima atvejus, kai paslaugos gavėjai privalo gauti kompetentingų institucijų leidimą ar pateikti deklaraciją, kad galėtų gauti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo paslaugą. Tai nesusiję su bendra leidimų išdavimo tvarka, kuri taip pat taikoma naudojantis paslauga, teikiama toje pačioje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo.

⁽¹⁾ OL L 18, 1997 1 21, p. 1.

- (93) Finansinės paramos, teikiamos naudojimuisi konkrečia paslauga, sąvoka neturėtų būti taikoma valstybių narių pagalbos sistemoms, visų pirma socialinėje srityje arba kultūros sektoriuje, kur taikomos Bendrijos konkurencijos taisyklės, arba bendrai finansinei paramai, nesusijusiai su naudojimu konkrečia paslauga, pavyzdžiui, studentų stipendijoms ar paskoloms.
- (94) Remiantis Sutartyje įtvirtintomis laisvo paslaugų judėjimo taisyklėmis, diskriminacija dėl gavėjo pilietybės arba gyvenamosios vietos valstybės ar vietovės, kurioje gyvenama, draudžiama. Tokios diskriminacijos pavyzdys galėtų būti tik kitos valstybės narės piliečiams taikomas reikalavimas pateikti dokumentų originalus, patvirtintas kopijas, pilietybę patvirtinantį dokumentą arba oficialius dokumentų vertimus, kad jie galėtų pasinaudoti paslauga arba geresnėmis sąlygomis ar kainomis. Tačiau diskriminacinių reikalavimų draudimas neturėtų trukdyti tam tikriems gavėjams numatyti palankesnes sąlygas, ypač tarifus, jeigu jos pagrįstos teisėtais ir objektyviais kriterijais.
- (95) Nediskriminavimo principas vidaus rinkoje reiškia, kad gavėjui, ypač vartotojui, negalima neleisti arba apriboti naudojimąsi viešai siūloma paslauga taikant kokį nors kriterijų, kuris įtrauktas į viešai skelbiamas bendrąsias sąlygas ir yra susijęs su gavėjo pilietybe arba gyvenamąja vieta. Tai nereiškia, kad neteisėta diskriminacija bus konstatuojama, jeigu į tokias bendrąsias sąlygas bus įtrauktos nuostatos dėl skirtingų paslaugos teikimo tarifų ir sąlygų, kai tokie tarifai, kainos ir sąlygos pateisinami objektyviomis priežastimis, kurios įvairiose šalyse gali būti skirtingos, pvz., papildomomis išlaidomis, faktiškai patirtomis dėl paslaugos teikimo atstumo arba techninių ypatumų, ar skirtingų rinkos sąlygų, pvz., sezoniskumo nulemtu paklausos didėjimo arba mažėjimo, skirtingos atostogų trukmės valstybėse narėse, skirtingos konkurentų kainodaros, arba papildomos rizikos, susijusios su taisyklėmis, kurios skiriasi nuo įsisteigimo valstybės narės taisyklių. Tai taip pat nereiškia, kad paslaugos vartotojui neteikimas nesant reikiamų intelektualinės nuosavybės teisių tam tikroje teritorijoje būtų laikomas neteisėta diskriminacija.
- (96) Kaip vieną iš būdų, kuriuo teikėjas užtikrintų, kad jo teiktina informacija lengvai pasieks gavėją, tikslinga nustatyti reikalavimą, kad teikėjas turi nurodyti savo elektroninį adresą, taip pat ir tinklavietės adresą. Be to, prievolė teikti tam tikrą informaciją teikėjo informaciniuose dokumentuose, kuriuose išsamiai aprašomos jo teikiamos paslaugos, neturėtų būti taikoma bendro pobūdžio komercinei informacijai, pavyzdžiui, reklamai, bet dokumentams, kur išsamiai aprašomos siūlomos paslaugos, tarp jų ir tinklavietėje skelbiamiems dokumentams.
- (97) Šioje direktyvoje tikslinga numatyti tam tikras taisykles dėl aukštos paslaugų kokybės, kuriomis būtų užtikrinami visų pirma informavimo ir skaidrumo reikalavimai. Šios taisyklės turėtų būti taikomos peržengiančiam sieną paslaugų teikimui tarp valstybių narių ir paslaugoms, kurias valstybėje narėje teikia ten įsisteigęs teikėjas, neužkraunant nereikalingos naštos MVĮ. Jos jokių būdu neužkerta kelio valstybėms narėms, laikantis šios direktyvos ir kitų Bendrijos teisės aktų, taikyti papildomus arba kitus kokybės reikalavimus.
- (98) Kiekvienas subjektas, teikiantis paslaugas, susijusias su tiesiogine ir konkrečia rizika gavėjo ar trečiojo asmens sveikatai, saugai ar finansams, turėtų iš principo būti apsidraudęs tinkamu profesinės atsakomybės draudimu arba pateikti kitą lygiavertę ar panašią garantiją, tai yra visų pirma toks subjektas paprastai turėtų turėti tinkamą paslaugų, teikiamų vienoje ar daugiau valstybių narių, kurios nėra įsisteigimo valstybės narės, draudimo apsaugą.
- (99) Draudimas ar garantija turėtų atitikti rizikos pobūdį ir dydį. Tai reiškia, kad teikėjams reikalinga peržengiančio sieną draudimo apsauga tik tuomet, kai teikėjas faktiškai teikia paslaugas kitose valstybėse narėse. Valstybėms narėms nebūtina nustatyti išsamesnių draudimo apsaugos taisyklių ir, pavyzdžiui, minimalių draudimo sumų ar draudimo apsaugos netaikymo ribų. Teikėjai ir draudimo bendrovės turėtų išsaugoti galimybę pakankamai lanksčiai derėtis dėl draudimo polisų, kurių sąlygos tiksliai atitiktų rizikos pobūdį ir dydį. Be to, nėra būtina įstatymais numatyti prievolę tinkamai apsidrausti. Turėtų pakakti, kad prievolė apsidrausti būtų profesinių įstaigų nustatytų etikos taisyklių dalis. Galiausiai draudimo bendrovės neturėtų būti įpareigojamos suteikti draudimo apsaugą.
- (100) Būtina panaikinti absoliučius reglamentuojamųjų profesijų komercinės informacijos draudimus ne naikinant komercinės informacijos turinio apribojimus, o šalinant draudimus konkrečiai profesijai apskritai pateikti komercinę informaciją vienu ar keliais būdais, pavyzdžiui, draudžiant bet kokio pobūdžio reklamą vienoje ar keliuose žiniasklaidos priemonėse. Komercinės informacijos turinio ir jos pateikimo būdų klausimu būtina skatinti šių profesijų specialistus parengti Bendrijos teisę atitinkančius Bendrijos elgesio kodeksus.

- (101) Būtina gavėjų, pirmiausia vartotojų, labai užtikrinti, kad teikėjai turėtų galimybę siūlyti daugiasrites paslaugas ir kad apribojimai teikti tokias paslaugas būtų sumažinami iki pačių būtiniausių siekiant užtikrinti reglamentuojamųjų profesijų nešališkumą, nepriklausomumą ir sąžiningumą. Ši nuostata neturi poveikio apribojimams ar draudimams vykdyti tam tikrą veiklą, kuriais siekiama užtikrinti nepriklausomumą tais atvejais, kai valstybė narė teikėjui paveda konkrečią užduotį, ypač miesto plėtros srityje; ji taip pat neturėtų daryti poveikio konkurencijos taisyklių taikymui.
- (102) Siekiant didinti skaidrumą ir užtikrinti gavėjams siūlomų ir teikiamų paslaugų kokybės vertinimą remiantis panašiais kriterijais, svarbu, kad informacija apie kokybės ženklų ir kitų su šiomis paslaugomis susijusių skiriamųjų ženklų reikšmę būtų lengvai prieinama. Ši prievolė užtikrinti skaidrumą yra labai svarbi tokiose srityse kaip turizmas, ypač viešbučių verslas, kur plačiai naudojama klasifikavimo sistema. Be to, tikslinga ištirti, kiek Europos standartizacija galėtų padėti siekti paslaugų suderinamumo ir kokybės. Europos standartus rengia Europos standartizacijos institucijos – Europos standartizacijos komitetas (CEN), Europos elektrotechnikos standartizacijos komitetas (CENELEC) ir Europos telekomunikacijų standartų institutas (ETSI). Tam tikrais atvejais Komisija, laikydamasi tvarkos, nustatytos 1998 m. birželio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvoje 98/34/EB, nustatanti informacijos apie techninius standartus ir reglamentus teikimo tvarką⁽¹⁾, gali pavesti parengti konkrečius Europos standartus.
- (103) Siekiant išspręsti potencialias problemas, susijusias su teismo sprendimo vykdymu, tikslinga nustatyti, kad valstybės narės pripažintų lygiavertes garantijas, kurias pateikia tokios institucijos ir įstaigos kaip bankai, draudimo teikėjai ar kiti finansinių paslaugų teikėjai, įsisteigę kitoje valstybėje narėje.
- (104) Valstybių narių vartotojų apsaugos institucijų tinklo, numatyto Reglamente (EB) Nr. 2006/2004, kūrimas papildė šioje direktyvoje numatytą bendradarbiavimą. Vartotojų apsaugą reglamentuojančių teisės aktų taikymas peržengiančios sieną veiklos atvejais, ypač dėl naujos rinkodaros ir pardavimo praktikos, taip pat poreikis šalinti tam tikras konkrečias bendradarbiavimo šioje srityje kliūtis, lemia poreikį stiprinti valstybių narių bendradarbiavimą. Pirmiausia šioje srityje būtina užtikrinti, kad valstybės narės reikalautų nutraukti neteisėtą veiklą, kurią jų teritorijoje vykdo subjektai ir kurios adresatai yra kitos valstybės narės vartotojai.
- (105) Kad paslaugų vidaus rinka veiktų tinkamai, būtinas administracinis bendradarbiavimas. Dėl nepakankamo valstybių narių bendradarbiavimo daugėja teikėjams taikomų taisyklių ir peržengiančios sieną veiklos atveju dubliuojama kontrolė; be to, šia bendradarbiavimo stoka gali pasinaudoti nesąžiningi verslininkai, kad išvengtų priežiūros ar apeitų paslaugoms taikomas nacionalines taisykles. Todėl labai svarbu numatyti aiškią ir teisiniu požiūriu privalomą valstybių narių prievolę veiksmingai bendradarbiauti.
- (106) Skyriuje dėl administracinio bendradarbiavimo „priežiūra“ turėtų reikšti tokią veiklą kaip stebėseną ir aplinkybių tyrimas, problemų sprendimas, sankcijų taikymas ir vykdymo užtikrinimas bei su tuo susijusios tolesnės priemonės.
- (107) Įprastomis aplinkybėmis kompetentingos institucijos pagalbą viena kitai turėtų teikti tiesiogiai. Valstybių narių paskirti kontaktiniai centrai turėtų būti reikalingi šiam procesui palengvinti tik iškilus sunkumams, pavyzdžiui, jei pagalba reikalinga atitinkamai kompetentingai institucijai nustatyti.
- (108) Tam tikri abipusės pagalbos įpareigojimai turėtų būti taikomi visiems klausimams, kuriems taikoma ši direktyva, įskaitant klausimus, susijusius su atvejais, kai teikėjas įsisteigia kitoje valstybėje narėje. Kiti abipusės pagalbos įpareigojimai turėtų būti taikomi tik peržengiančio sieną paslaugų teikimo atvejais, kai taikoma laisvės teikti paslaugas nuostata. Dar kiti abipusės pagalbos įpareigojimai turėtų būti taikomi visais peržengiančio sieną paslaugų teikimo atvejais, įskaitant sritis, kurioms netaikoma laisvo paslaugų teikimo nuostata. Peržengiantis sieną paslaugų teikimas turėtų apimti atvejus, kai paslaugos teikiamos nuotoliniu būdu ir kai gavėjas gauti paslaugų vyksta į teikėjo įsisteigimo valstybę narę.
- (109) Tais atvejais, kai teikėjas laikinai atvyksta į valstybę narę, kuri nėra jo įsisteigimo valstybė narė, būtina numatyti šių dviejų valstybių narių abipusę pagalbą, kad valstybė narė, kurioje teikiama paslauga, įsisteigimo valstybės narės prašymu galėtų atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus arba atlikti tokius patikrinimus savo iniciatyva, jei jie skirti tik faktams nustatyti.
- (110) Valstybės narės neturėtų turėti galimybių apeiti šioje direktyvoje nustatytą taisyklių, tarp jų ir laisvės teikti paslaugas nuostatą, atlikdamos diskriminacinius ar neproporcingus patikrinimus, apžiūras ar tyrimus.

⁽¹⁾ OL L 204, 1998 7 21, p. 37. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

- (111) Šios direktyvos nuostatos, susijusios su keitimusi informacija apie nepriekaištingą teikėjų reputaciją, neturėtų užkirsti kelio iniciatyvoms dėl policijos ir teismų bendradarbiavimo baudžiamosiose bylose, ypač dėl valstybių narių teisėsaugos institucijų ir teistumo registrų informacijos mainų.
- (112) Kad valstybės narės galėtų bendradarbiauti, būtina sklandi elektroninė informacijos sistema, kuri suteiktų galimybę kompetentingoms institucijoms lengvai nustatyti partnerius kitose valstybėse narėse ir veiksmingai bendrauti.
- (113) Būtina numatyti, kad valstybės narės, bendradarbiaudamos su Komisija, skatintų suinteresuotąsias šalis rengti Bendrijos lygio elgesio kodeksus, kuriais pirmiausia siekiama gerinti paslaugų kokybę ir atsižvelgti į specifinį kiekvienos profesijos pobūdį. Šie elgesio kodeksai turėtų būti suderinti su Bendrijos teise, ypač su konkurencijos teise. Jie neturėtų prieštarauti valstybėse narėse galiojančioms teisiškai privalomoms profesinės etikos ir elgesio taisyklėms.
- (114) Valstybės narės turėtų skatinti, kad elgesio kodeksai būtų rengiami Bendrijos lygiu ir kad juos pirmiausia rengtų profesinės įstaigos, organizacijos ir asociacijos. Atsižvelgiant į kiekvienos profesijos ypatumus, į šiuos kodeksus turėtų būti įtrauktos su reglamentuojamosiomis profesijomis susijusios komercinės informacijos taisyklės ir reglamentuojamųjų profesijų profesinės etikos ir elgesio taisyklės, kuriomis pirmiausia siekiama užtikrinti nepriklausomumą, nešališkumą ir profesinių paslapčių apsaugą. Be to, į tokius elgesio kodeksus turi būti įtrauktos sąlygos, taikomos nekilnojamojo turto agentų veiklai. Valstybės narės turėtų imtis papildomų priemonių, kad profesinės įstaigos, organizacijos ir asociacijos būtų skatinamos nacionaliniu lygiu įgyvendinti Bendrijos lygiu patvirtintus elgesio kodeksus.
- (115) Bendrijos lygio elgesio kodeksais siekiama nustatyti minimalius elgesio standartus ir papildyti valstybių narių teisinius reikalavimus. Jie neužkerta kelio valstybėms narėms, laikantis Bendrijos teisės, imtis griežtesnių teisinių priemonių, o nacionalinėms profesinėms įstaigoms – nustatyti didesnę apsaugą savo nacionaliniuose elgesio kodeksuose.
- (116) Kadangi šios direktyvos tikslų, kurių paskirtis – panaikinti kliūtis teikėjų įsisteigimo laisvei valstybėse narėse ir laisvam paslaugų judėjimui tarp valstybių narių, valstybės narės negali deramai pasiekti, o dėl veiksmų masto tuos tikslus galima geriau pasiekti Bendrijos lygiu remiantis Sutarties 5 straipsnyje nustatytu subsidarumo principu,

Bendrija gali patvirtinti priemones. Pagal tame straipsnyje nustatytą proporcingumo principą šia direktyva nenumatoma daugiau nei reikia šiems tikslams pasiekti.

- (117) Šiai direktyvai įgyvendinti būtinos priemonės turėtų būti priimanamos pagal 1999 m. birželio 28 d. Tarybos sprendimą 1999/468/EB, nustatantį Komisijos naudojimosi jai suteiktais įgyvendinimo įgaliojimais tvarką ⁽¹⁾.
- (118) Pagal Tarpinstitucinio susitarimo dėl geresnės teisėkūros ⁽²⁾ 34 dalį valstybės narės skatinamos savo ir Bendrijos interesų labui parengti lenteles, kurios kuo geriau iliustruotų direktyvos ir perkėlimo į nacionalinę teisę priemonių tarpusavio santykį, ir viešai jas paskelbti,

PRIĖMĖ ŠIĄ DIREKTYVĄ:

1 SKYRIUS

BENDROSIOS NUOSTATOS

1 straipsnis

Dalykas

1. Šioje direktyvoje pateikiamos bendrosios nuostatos, skirtos padėti paslaugų teikėjams naudotis įsisteigimo laisve ir laisvam paslaugų judėjimui palengvinti, kartu užtikrinant aukštą paslaugų kokybę.
2. Šia direktyva neregamentuojamas nei bendrų ekonominių interesų paslaugų, kurias leidžiama teikti valstybiniais arba privatiems subjektams, liberalizavimas, nei paslaugas teikiančių valstybinių subjektų privatizavimas.
3. Šia direktyva neregamentuojamas nei paslaugas teikiančių monopolijų panaikinimas, nei valstybių narių teikiama pagalba, kuriai taikomos Bendrijos konkurencijos taisyklės.

Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių teisei vadovaujantis Bendrijos teisės nuostatomis apibrėžti, ką jos laiko bendrų ekonominių interesų paslaugomis, kaip šias paslaugas reikėtų organizuoti ir finansuoti, laikantis valstybės pagalbos teikimo taisyklių, ir kokie tikslūs išsipareigojimai joms taikomi.

4. Ši direktyva neturi įtakos priemonėms, kurių buvo imtasi Bendrijos ar nacionaliniu lygiu laikantis Bendrijos teisės, kad būtų išsaugota arba skatinama kultūrų ar kalbų įvairovė arba žiniasklaidos pliuralizmas.

⁽¹⁾ OL L 184, 1999 7 17, p. 23. Sprendimas su pakeitimais, padarytais Sprendimu 2006/512/EB (OL L 200, 2006 7 22, p. 11).

⁽²⁾ OL C 321, 2003 12 31, p. 1.

5. Ši direktyva neturi įtakos valstybių narių baudžiamosios teisės normoms. Tačiau valstybės narės negali riboti laisvės teikti paslaugas taikydamos baudžiamosios teisės nuostatas, kurios konkrečiai reglamentuoja ar turi įtakos teisei verstis paslaugų teikimo veikla ar šios veiklos vykdymui, pažeidžiant šioje direktyvoje nustatytas taisykles.

6. Ši direktyva neturi įtakos darbo teisei, t. y. jokioms teisės ar sutartinėms nuostatomis dėl įdarbinimo sąlygų, darbo sąlygų, įskaitant sveikatą ir saugą darbe, ir darbdavio bei darbuotojo santykių, kurias pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę taiko valstybės narės. Be to, ši direktyva neturi įtakos valstybių narių socialinės apsaugos teisės aktams.

7. Ši direktyva netrukdo naudotis pagrindinėmis teisėmis, pripažintomis valstybėse narėse ir pagal Bendrijos teisę. Ji taip pat neturi įtakos teisei derėtis dėl kolektyvinių susitarimų, juos sudaryti ir įgyvendinti, taip pat imtis kolektyvinių darbuotojų interesų gynimo veiksmų pagal Bendrijos teisei neprieštaraujančią nacionalinę teisę.

2 straipsnis

Taikymo sritis

1. Ši direktyva taikoma valstybėje narėje įsisteigusių teikėjų teikiamoms paslaugoms.

2. Ši direktyva netaikoma šioms veiklos rūšims:

- a) neekonominio pobūdžio bendrų interesų paslaugoms;
- b) finansinėms paslaugoms, tokiomis kaip, bankų, kreditavimo, draudimo ir perdraudimo, profesinių ar asmeninių pensijų, vertybinių popierių, investicijų, fondų, mokėjimo ir investavimo konsultacijų paslaugoms, įskaitant Direktyvos 2006/48/EB I priede išvardytas paslaugas;
- c) elektroninių ryšių paslaugoms ir tinklams bei su jais susijusioms priemonėms ir paslaugoms, kai tai susiję su klausimais, kuriems taikomos Direktyvos 2002/19/EB, 2002/20/EB, 2002/21/EB, 2002/22/EB ir 2002/58/EB;
- d) paslaugoms transporto srityje, įskaitant uosto paslaugas, patenkančioms į Sutarties V antraštinės dalies taikymo sritį;
- e) laikinojo įdarbinimo agentūrų paslaugoms;
- f) sveikatos priežiūros paslaugoms, neatsižvelgiant į tai, ar paslaugos teikiamos naudojantis sveikatos priežiūros infrastruktūra, kaip jos organizuojamos ir finansuojamos nacionaliniu lygiu, arba į tai, ar jos yra valstybinės ar privačios;

- g) garso ir vaizdo paslaugoms, įskaitant kinematografijos paslaugas, nepriklausomai nuo to, koks jų gamybos, platinimo ir perdavimo būdas, ir radijo transliacijoms;
- h) azartinių lošimų veiklai, susijusiai su pinigine verte turinčiais statymais tikimybių principu pagrįstų žaidimų metu, įskaitant loterijas, lošimą kazino ir lažybas;
- i) veiklai, susijusiai su viešosios valdžios funkcijų vykdymu, kaip apibrėžta Sutarties 45 straipsnyje;
- j) socialinėms paslaugoms, susijusioms su socialinio būsto suteikimu, vaikų priežiūra ir parama remtinoms šeimoms ir asmenims, kuriems šios paramos nuolat ar laikinai reikia ir kurias teikia valstybė, valstybės įgalioti subjektai arba valstybės pripažintos labdaros organizacijos;
- k) privačioms saugos paslaugoms;
- l) oficialiu vyriausybės aktu paskirtų notarų ir antstolių teikiamoms paslaugoms.

3. Ši direktyva netaikoma mokesčių sričiai.

3 straipsnis

Ryšys su kitomis Bendrijos teisės nuostatomis

1. Jeigu šios direktyvos nuostatos prieštarauja kito Bendrijos akto, reglamentuojančio tam tikrus teisės teikti paslaugą ar vykdyti paslaugos teikimo veiklą konkrečiuose sektoriuose ar profesijose aspektus, nuostatai, pirmenybė teikiama to kito Bendrijos akto nuostatai, kuri ir taikoma minėtiems sektoriams ar profesijoms. Minėti aktai yra:

- a) Direktyva 96/71/EB;
- b) Reglamentas (EEB) Nr. 1408/71;
- c) 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyva 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu ⁽¹⁾;
- d) Direktyva 2005/36/EB.

2. Ši direktyva nėra susijusi su tarptautinės privatinės teisės taisyklėmis, visų pirma taisyklėmis, reglamentuojančioms sutartinėms ir nesutartinėms prievolėms taikytiną teisę, įskaitant taisykles, kurios garantuoja, kad vartotojai naudosis apsauga, kurią jiems suteikia vartotojų apsaugos taisyklės, nustatytos jų valstybėje narėje galiojančiuose vartotojų teisės aktuose.

⁽¹⁾ OL L 298, 1989 10 17, p. 23. Direktyva su pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, 1997 7 30, p. 60).

3. Valstybės narės taiko šios direktyvos nuostatas laikydamosi Sutartyje nustatytų įsisteigimo teisės ir laisvo paslaugų judėjimo taisyklių.

4 straipsnis

Apibrėžimai

Šioje direktyvoje vartojami tokie apibrėžimai:

- 1) paslauga – tai bet kokia savarankiška, paprastai už užmokestį atliekama ekonominė veikla, kaip nurodyta Sutarties 50 straipsnyje;
- 2) teikėjas – tai bet koks fizinis asmuo, kuris yra valstybės narės pilietis, arba bet koks valstybėje narėje įsisteigęs juridinis asmuo, kaip nurodyta Sutarties 48 straipsnyje, ir siūlantis arba teikiantis paslaugą;
- 3) gavėjas – tai bet koks fizinis asmuo, kuris yra valstybės narės pilietis arba kuris naudojasi Bendrijos teisės aktuose jam suteiktomis teisėmis, arba juridinis asmuo, kaip nurodyta Sutarties 48 straipsnyje, ir kuris yra įsisteigęs valstybėje narėje, ir kuris profesiniais arba neprofesiniais tikslais naudojasi arba pageidauja naudotis paslauga;
- 4) įsisteigimo valstybė narė – tai valstybė narė, kurios teritorijoje yra įsisteigęs atitinkamos paslaugos teikėjas;
- 5) įsisteigimas – tai faktinis teikėjo vertinamasis ekonomine veikla, kaip nurodyta Sutarties 43 straipsnyje, neribotą laiką ir naudojantis stabilia infrastruktūra, kurioje faktiškai teikiamos paslaugos;
- 6) leidimų išdavimo tvarka – tai bet kokia procedūra, pagal kurią faktiškai reikalaujama, kad teikėjas arba gavėjas imtųsi priemonių gauti formaliam arba numanomam kompetentingos institucijos sprendimui dėl teisės teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą;
- 7) reikalavimas – tai bet koks įpareigojimas, draudimas, sąlyga ar apribojimas, numatytas valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose arba pagal teismų praktiką, administracinę praktiką ar profesinių įstaigų taisykles, arba profesinių asociacijų ar kitų profesinių organizacijų kolektyvines taisykles, priimtas šioms naudojantis teisiniu savarankiškumu; socialinių partnerių sudėtuose kolektyviniuose susitarimuose nustatytos taisyklės nelaikomos reikalavimais, kaip apibrėžta šioje direktyvoje;
- 8) svarbūs visuomenės interesai – tai priežastys, pripažintos tokiomis Teisingumo Teismo praktikoje, įskaitant: viešąją tvarką; visuomenės saugumą; visuomenės saugą; visuomenės sveikatą; socialinės apsaugos sistemos finansinės pusiausvyros išsaugojimą; vartotojų, paslaugų gavėjų ir darbuotojų apsaugą; prekybos sandorių sąžiningumą; kovą su sukčiavimu; aplinkos ir miesto aplinkos apsaugą; gyvūnų sveikatą; intelektinę nuosavybę; nacionalinio istorinio ir meninio paveldo išsaugojimą; socialinės politikos ir kultūros politikos tikslus;
- 9) kompetentinga institucija – tai bet kokia valstybės narės įstaiga ar valdžios institucija, atliekanti paslaugų teikimo priežiūros arba reguliavimo funkcijas, visų pirma administracinės institucijos, įskaitant teismus, profesines įstaigas ir tas profesines asociacijas arba kitas profesines organizacijas, kurios, įgyvendindamos savo teisinį savarankiškumą, kolektyviai reguliuoja teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą;
- 10) valstybė narė, kurioje teikiama paslauga – tai valstybė narė, kurioje paslaugą teikia teikėjas, įsisteigęs kitoje valstybėje narėje;
- 11) reglamentuojamoji profesija – tai profesinė veikla arba profesinės veiklos rūšių grupė, nurodyta Direktyvos 2005/36/EB 3 straipsnio 1 dalies a punkte;
- 12) komercinė informacija – tai bet kokios formos informacija, tiesiogiai ar netiesiogiai reklamuojanti įmonės, organizacijos arba asmens, užsiimančio komercine, pramonine arba amatų veikla ar reglamentuojamąja profesija, prekes, paslaugas arba įvaizdį. Komercinė informacija nelaikoma:
 - a) informacija, sudaranti galimybę tiesiogiai naudotis įmonės, organizacijos ar asmens veikla, visų pirma – domeno pavadinimas arba elektroninio pašto adresas;
 - b) informacija, susijusi su įmonės, organizacijos arba asmens prekėmis, paslaugomis arba įvaizdžiu, parengta nepriklausomai, ypač kai ji pateikiama nemokamai.

II SKYRIUS

ADMINISTRACINIS SUPAPRASTINIMAS

5 straipsnis

Procedūrų supaprastinimas

1. Valstybės narės patikrina procedūras ir formalumus, taikomus siekiant gauti teisę verstis paslaugų teikimo veikla arba jos vykdymui. Kai pagal šią dalį patikrintos procedūros ir formalumai nėra pakankamai paprasti, valstybės narės juos supaprastina.
2. 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka Komisija Bendrijos lygiu gali nustatyti suderintas formas. Šios formos yra lygiavertės pažymėjimams, liudijimams ir bet kokiems kitiems dokumentams, kuriuos turi turėti teikėjas.

3. Jeigu valstybės narės reikalauja, kad teikėjas arba gavėjas pateiktų pažymėjimą, liudijimą arba koki nors kitą dokumentą, patvirtinantį, kad tam tikras reikalavimas įvykdytas, jos turi priimti kitoje valstybėje narėje išduotą bet koki tokios pat paskirties dokumentą arba dokumentą, iš kurio aišku, kad tas reikalavimas yra įvykdytas. Jos negali reikalauti, kad būtų pateiktas kitoje valstybėje narėje išduoto dokumento originalas ar patvirtinta kopija, ar patvirtintas vertimas, išskyrus atvejus, numatytus kituose Bendrijos aktuose, arba kai tokį reikalavimą galima pateisinti svarbiais visuomenės interesais, įskaitant viešąją tvarką ir saugumą.

Pirmoji pastraipa neriboja valstybių narių teisės reikalauti, kad būtų pateikti nepatvirtinti dokumentų vertimai į vieną iš jų valstybinių kalbų.

4. 3 dalis netaikoma dokumentams, nurodytiems Direktyvos 2005/36/EB 7 straipsnio 2 dalyje ir 50 straipsnyje, 2004 m. kovo 31 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2004/18/EB dėl viešojo darbų, prekių ir paslaugų pirkimo sutarčių sudarymo tvarkos derinimo ⁽¹⁾ 45 straipsnio 3 dalyje, 46, 49 ir 50 straipsniuose, 1998 m. vasario 16 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/5/EB, skirtos padėti teisininkams verstis nuolatine advokato praktika kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje buvo įgyta kvalifikacija ⁽²⁾, 3 straipsnio 2 dalyje, 1968 m. kovo 9 d. Pirmoje Tarybos direktyvoje dėl apsaugos priemonių, kurių valstybės narės, siekdamos suvienodinti tokias apsaugos priemones visoje Bendrijoje, reikalauja iš Sutarties 58 straipsnio antroje pastraipoje apibrėžtų bendrovių, jų narių ir kitų interesų apsaugai, koordinavimo ⁽³⁾, ir 1989 m. gruodžio 21 d. Vienuoliktoje Tarybos direktyvoje dėl atskleidimo reikalavimų filialams, įsteigtiems valstybėse narėse tam tikrų tipų bendrovių, kurioms taikomi kitos valstybės įstatymai ⁽⁴⁾.

6 straipsnis

Kontaktiniai centrai

1. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjams būtų suteikta galimybė toliau nurodytas procedūras ir formalumus atlikti per kontaktinius centrus:

- a) visas procedūras ir formalumus, kurie būtini norint gauti teisę teikti paslaugas, visų pirma visas būtinas deklaracijas, pranešimus ar kompetentingoms institucijoms teikiamus prašymus išduoti leidimą, įskaitant prašymus įtraukti į registrą, sąrašą arba duomenų bazę, arba įsiregistruoti profesinėje įstaigoje ar asociacijoje;

⁽¹⁾ OL L 134, 2004 4 30, p. 114. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos Reglamentu (EB) Nr. 2083/2005 (OL L 333, 2005 12 20, p. 28).

⁽²⁾ OL L 77, 1998 3 14, p. 36. Direktyva su pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

⁽³⁾ OL L 65, 1968 3 14, p. 8. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/58/EB (OL L 221, 2003 9 4, p. 13).

⁽⁴⁾ OL L 395, 1989 12 30, p. 36.

- b) prašymus išduoti paslaugų veiklai vykdyti būtinus leidimus.

2. Kontaktinių centrų steigimas nekeičia funkcijų ir įgaliojimų pasidalijimo tarp institucijų nacionalinėse sistemose.

7 straipsnis

Teisė į informaciją

1. Valstybės narės užtikrina, kad kontaktiniuose centruose teikėjams ir gavėjams būtų lengvai prieinama tokia informacija:

- a) jų teritorijoje įsisteigusiems teikėjams taikomi reikalavimai, visų pirma susiję su procedūromis ir formalumais, kuriuos būtina atlikti norint įgyti teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą;
- b) kompetentingų institucijų kontaktiniai duomenys, teikiantys galimybę tiesiogiai susisiekti su jomis, įskaitant institucijų, atsakingų už klausimus, susijusius su paslaugų teikimu, duomenis;
- c) prieigos prie teikėjų ir paslaugų viešųjų registrų bei duomenų bazių priemonės ir sąlygos;
- d) teisių gynimo priemonės, kuriomis paprastai galima naudotis iškilus ginčams tarp kompetentingų institucijų ir teikėjo ar gavėjo arba tarp teikėjo ir gavėjo, arba tarp teikėjų;
- e) asociacijų arba organizacijų, kurios nėra kompetentingos institucijos ir kurios gali teikėjams ar gavėjams suteikti praktinę pagalbą, kontaktiniai duomenys.

2. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjai ir gavėjai paprastai gautų kompetentingų institucijų pagalbą, t. y. informaciją, kaip paprastai aiškinami ir taikomi 1 dalies a punkte nurodyti reikalavimai. Tam tikrais atvejais į tokią informaciją įtraukiamos paprastos nuoseklios gairės. Informacija teikiama aiškia ir suprantama kalba.

3. Valstybės narės užtikrina, kad 1 ir 2 dalyje nurodyta informacija ir pagalba būtų teikiama aiškiai ir nedviprasmiškai, kad ji būtų lengvai prieinama nuotoliniu būdu bei elektroninėmis priemonėmis ir būtų nuolat atnaujinama.

4. Valstybės narės užtikrina, kad kontaktiniai centrai ir kompetentingos institucijos kuo greičiau atsakytų į bet koki 1 ir 2 dalyse nurodytos informacijos ar pagalbos prašymą, o tais atvejais, kai prašymas yra klaidingas arba nepagrįstas, nedelsdami informuotų apie tai pareiškėją.

5. Valstybės narės ir Komisija imasi papildomų priemonių, skirtų skatinti kontaktinius centrus teikti šiame straipsnyje numatytą informaciją kitomis Bendrijos kalbomis. Tai netrukdo taikyti valstybių narių teisės aktų dėl kalbų vartojimo.

6. Kompetentingų institucijų išipareigojimas padėti teikėjams ir gavėjams neįpareigoja šių institucijų suteikti teisinę konsultaciją konkrečiais atvejais, o yra susijęs tik su bendra informacija apie tai, kaip paprastai aiškinami ar taikomi reikalavimai.

8 straipsnis

Procedūrų atlikimas elektroninėmis priemonėmis

1. Valstybės narės užtikrina, kad visas procedūras ir formalumus, susijusius su teise į paslaugų teikimo veiklą ir šios veiklos vykdymu, būtų galima lengvai atlikti nuotoliniu būdu ir elektroninėmis priemonėmis pasitelkiant atitinkamą kontaktinį centrą ir bendraujant su atitinkamomis kompetentingomis institucijomis.

2. 1 dalis netaikoma patalpų, kuriose teikiama paslauga, teikėjo naudojamos įrangos patikrinimui, fiziniam teikėjo gebėjimų ar asmeninio teikėjo arba jo darbuotojų sąžiningumo patikrinimui.

3. 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka Komisija patvirtina išsamias šio straipsnio 1 dalies įgyvendinimo taisykles, siekdama palengvinti valstybių narių informacinių sistemų tarpusavio sąveiką ir procedūrų atlikimą elektroninėmis priemonėmis, atsižvelgdama į Bendrijos lygiu parengtus bendruosius standartus.

III SKYRIUS

TEIKĖJŲ ĮSISTEIGIMO LAISVĖ

1 SKIRSNIS

Leidimai

9 straipsnis

Leidimų išdavimo tvarka

1. Valstybės narės taiko leidimų išdavimo tvarką teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklai tik tuo atveju, jei yra įvykdytos šios sąlygos:

- a) leidimų išdavimo tvarka nediskriminuoja paslaugų teikėjo;
- b) būtinybė turėti leidimų išdavimo tvarką objektyviai pateisinta svarbiais visuomenės interesais;

c) tikslo negalima pasiekti taikant mažiau ribojančią priemonę, visų pirma todėl, kad *a posteriori* tikrinimas būtų atliekamas per vėlai, kad būtų tikrai veiksmingas.

2. 39 straipsnio 1 dalyje nurodytoje ataskaitoje valstybės narės nurodo savo leidimų išdavimo tvarką ir pateikia priežastis, įrodančias, kad jos atitinka šio straipsnio 1 dalį.

3. Šis skirsnis netaikomas tiems leidimų išdavimo tvarkos aspektams, kuriuos tiesiogiai ar netiesiogiai reglamentuoja kiti Bendrijos dokumentai.

10 straipsnis

Leidimo išdavimo sąlygos

1. Leidimų išdavimo tvarka grindžiama kriterijais, kurie neleidžia kompetentingoms institucijoms naudotis vertinimo įgaliojimu savavališkai.

2. 1 dalyje nurodyti kriterijai turi būti:

- a) nediskriminaciniai;
- b) pateisinami svarbiais visuomenės interesais;
- c) proporcingi tokiam visuomenės interesų tikslui;
- d) aiškūs ir nedviprasmiški;
- e) objektyvūs;
- f) iš anksto viešai skelbiami;
- g) skaidrūs ir prieinami susipažinti.

3. Naujo įsisteigimo leidimo išdavimo sąlygos neturi dubliuoti tokių pačių arba iš esmės panašių reikalavimų ir kontrolės priemonių, taikomų teikėjui kitoje valstybėje narėje arba toje pačioje valstybėje narėje. 28 straipsnio 2 dalyje nurodyti kontaktiniai centrai jai pats teikėjas padeda kompetentingai institucijai, pateikdami jai visą būtiną informaciją apie šiuos reikalavimus.

4. Leidimas suteikia teikėjui teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą visoje valstybės teritorijoje, įskaitant atstovybių, pavaldžių įmonių, filialų arba biurų steigimą, išskyrus atvejus, kai kiekvienas atskiras leidimas įsisteigti arba leidimo galiojimo apribojimus tam tikra teritorijos dalimi pateisinamas svarbiais visuomenės interesais.

5. Leidimas išduodamas iš karto po to, kai atlikus tinkamą patikrinimą, nustatoma, kad leidimo išdavimo sąlygos yra įvykdytos.

6. Išskyrus sprendimus išduoti leidimą, bet kuris kompetentingų institucijų sprendimas, įskaitant atsisakymą išduoti leidimą ar leidimo panaikinimą, turi būti visapusiškai pagrįsti ir gali būti apskūsti teismuose ar kitose apeliacinėse institucijose.

7. Šiuo straipsniu neginčijamas valstybių narių institucijų, išduodančių tokius leidimus, kompetencijos pasidalijimas vietos ar regioniniu lygiu.

11 straipsnis

Leidimo galiojimo laikas

1. Leidimas teikėjui išduodamas neribotam laikui, išskyrus atvejus, kai:

- a) leidimas automatiškai pratęsiamas arba jis susijęs su nuolatiniu reikalavimų vykdymu;
- b) ribotas leidimų skaičius pateisinamas svarbiais visuomenės interesais;

arba

- c) ribotą leidimo trukmę galima pateisinti svarbiais visuomenės interesais.

2. 1 dalis nesusijusi su ilgiausiu laikotarpiu, kurio pabaigoje leidimą gavęs teikėjas turi faktiškai pradėti veiklą.

3. Valstybės narės reikalauja, kad teikėjas informuotų atitinkamą kontaktinį centrą, numatytą 6 straipsnyje, apie šiuos pasikeitimus:

- a) pavaldžiųjų įmonių, kurių veiklai taikoma leidimų išdavimo tvarka, steigimą;
- b) savo padėties pasikeitimus, dėl kurių nebevykdomos leidimo išdavimo sąlygos.

4. Šis straipsnis nepažeidžia valstybių narių teisės panaikinti leidimus, kai nebevykdomos leidimo išdavimo sąlygos.

12 straipsnis

Atranka iš kelių kandidatų

1. Tais atvejais, kai išduodamų leidimų verstis tam tikros rūšies veikla skaičius yra ribotas dėl gamtinių išteklių arba techninių pajėgumų stokos, valstybės narės potencialiems kandidatams taiko nešališką ir skaidrią atrankos procedūrą, visų pirma tinkamai paskelbdamos apie procedūros pradžią, eigą ir pabaigą.

2. 1 dalyje nurodytais atvejais leidimas išduodamas ribotam laikotarpiui ir negali būti automatiškai pratęsiamas ar suteikti bet kokių kitų privilegijų teikėjui, kurio leidimo galiojimo laikas ką tik baigėsi, arba asmeniui, kaip nors susijusiam su tuo teikėju.

3. Laikydamosi 1 dalies ir 9 bei 10 straipsnių, nustatydamos atrankos procedūros taisyklės valstybės narės gali atsižvelgti į visuomenės sveikatos, socialinės politikos tikslus, darbuotojų arba savarankiškai dirbančių asmenų sveikatos ir saugos, aplinkos apsaugos, kultūros paveldo išsaugojimo aspektus ir visus kitus svarbius visuomenės interesus, laikydamosi Bendrijos teisės.

13 straipsnis

Leidimų išdavimo procedūros

1. Leidimų išdavimo procedūros ir formalumai yra aiškūs, paskelbti iš anksto ir suteikti pareiškėjams garantiją, kad jų prašymas bus išnagrinėtas objektyviai ir nešališkai.

2. Leidimų išdavimo procedūros ir formalumai neturi būti pernelyg griežti ir neturi pernelyg apsunkinti ar vėlinti paslaugos teikimo. Juos turi būti paprasta atlikti, o visos pareiškėjų išlaidos, patirtos dėl tokių procedūrų ir formalumų, turi būti protingos ir proporcingos atitinkamų leidimų išdavimo procedūrų sąnaudoms ir neturi viršyti procedūrų sąnaudų.

3. Leidimų išdavimo procedūros ir formalumai turi suteikti pareiškėjams garantiją, kad jų prašymas bus išnagrinėtas kuo greičiau ir bet kuriuo atveju per iš anksto nustatytą ir paskelbtą tinkamą laikotarpį. Šis laikotarpis pradedamas skaičiuoti tik nuo visų dokumentų pateikimo momento. Kai tai pateisinama dėl klausimo sudėtingumo, kompetentinga institucija gali vieną kartą pratęsti šį laikotarpį ribotai trukmei. Laikotarpio pratęsimas ir trukmė tinkamai pagrindžiami ir apie tai pranešama pareiškėjui prieš pasibaigiant pirminiam laikotarpiui.

4. Jei į prašymą neatsakoma per 3 dalyje nurodytą ar pratęstą laikotarpį, laikoma, kad leidimas išduotas. Tačiau gali būti numatytos kitokios taisyklės, kai tai pateisinama svarbiais visuomenės interesais, įskaitant teisėtus trečiųjų šalių interesus.

5. Visų leidimo prašymų gavimas turi būti patvirtintas kuo greičiau. Gavimo patvirtinime turi būti nurodoma:

- a) 3 dalyje nurodytas laikotarpis;
- b) galimos teisių gynimo priemonės;

- c) kai taikoma, pareiškimas, kad, negavus atsakymo per nustatytą laikotarpį, bus laikoma, kad leidimas išduotas.

6. Jeigu pateikiamas neišsamus prašymas, pareiškėjas kuo greičiau informuojamas apie būtinybę pateikti papildomus dokumentus ir apie tai, kaip gali pasikeisti 3 straipsnyje nurodytas laikotarpis.

7. Jei prašymas atmetamas todėl, kad buvo pateiktas nesilaikant privalomos procedūros ar formalumų, pareiškėjas apie tai kuo greičiau informuojamas.

2 SKIRSNIS

Draudžiami arba vertintini reikalavimai

14 straipsnis

Draudžiami reikalavimai

Valstybės narės nekelia teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui savo teritorijoje nė vieno iš šių reikalavimų:

- 1) diskriminaciniai reikalavimai, tiesiogiai ar netiesiogiai susiję su pilietybe arba įmonės registruotos buveinės vieta, visų pirma įskaitant:
 - a) reikalavimus dėl pilietybės teikėjui, jo darbuotojams, akcinio kapitalo valdytojams arba paslaugų teikėjo vadovavimo ar priežiūros organų nariams;
 - b) reikalavimą, kad teikėjas, jo darbuotojai, akcinio kapitalo valdytojai arba teikėjo vadovavimo ar priežiūros organų nariai nuolat gyventų valstybės narės teritorijoje;
- 2) draudimas būti įsisteigusiam daugiau negu vienoje valstybėje narėje arba būti įtrauktam į daugiau negu vienos valstybės narės registrus arba būti daugiau negu vienos valstybės narės profesinių įstaigų ar asociacijų nariu;
- 3) teikėjo laisvės rinktis pagrindinės ar antrinės buveinės steigimą apribojimai, ypač teikėjo išpareigojimas turėti savo pagrindinę buveinę atitinkamos valstybės narės teritorijoje, arba laisvės pasirinkti atstovybės, filialo arba pavaldžiosios įmonės steigimo formą apribojimai;
- 4) abipusiškumo sąlygos su valstybe nare, kurioje teikėjas jau yra įsisteigęs, išskyrus atvejį, kai abipusiškumo sąlygos numatytos Bendrijos aktuose dėl energetikos;

- 5) ekonominio poreikio vertinimas kiekvienu atskiru atveju, siekiant nustatyti, ar yra ekonominis veiklos poreikis ar rinkos paklausa, įvertinti galimą ar faktinį veiklos poveikį ekonomikai, arba veiklos tinkamumą, atsižvelgiant į kompetentingos institucijos nustatytus ekonomikos plėtros tikslus; šis draudimas netaikomas planavimo reikalavimams, kurie keliami ne dėl ekonominių tikslų, o dėl svarbių visuomenės interesų;

- 6) tiesioginis ar netiesioginis konkuruojančių subjektų dalyvavimas, įskaitant jų dalyvavimą konsultacinių įstaigų veikloje, išskyrus profesines įstaigas ir asociacijas arba kitas organizacijas, veikiančias kaip kompetentinga institucija, išduodant leidimus arba priimant kitus kompetentingų institucijų sprendimus; šis draudimas netaikomas organizacijų, tokių kaip prekybos rūmai arba socialiniai partneriai, konsultacijoms, nesusijusioms su atskirais leidimų prašymais, ir konsultacijoms su plačiąja visuomene;

- 7) reikalavimas pateikti finansinę garantiją ar turėti dalį finansinėje garantijoje arba sudaryti draudimo sutartį su valstybės narės teritorijoje įsisteigusiu teikėju ar institucija. Tai neturi įtakos nei valstybių narių galimybei reikalauti draudimo ar finansinių garantijų apskritai, nei reikalavimams, susijusiems su dalyvavimu kolektyviniame kompensavimo fonde, pavyzdžiui, profesinių įstaigų ar organizacijų nariams;

- 8) išpareigojimas tam tikrą laikotarpį būti iš anksto įregistruotam valstybės narės registre arba tam tikrą laikotarpį būti vykdyti veiklą šios valstybės narės teritorijoje.

15 straipsnis

Vertintini reikalavimai

1. Valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą taikomi kurie nors 2 dalyje išvardyti reikalavimai, ir užtikrina, kad visi tokie reikalavimai atitiktų 3 dalyje nustatytas sąlygas. Valstybės narės pakeičia savo įstatymus ir kitus teisės aktus taip, kad jie atitiktų minėtas sąlygas.

2. Valstybės narės patikrina, ar pagal jų teisės sistemą teisei teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymui taikomas kuris nors iš šių nediskriminacinių reikalavimų:

- a) kiekybiniai ar teritoriniai apribojimai, visų pirma apribojimai, susiję su gyventojų skaičiumi arba su minimaliu geografiniu atstumu tarp teikėjų;
- b) teikėjo išpareigojimas turėti tam tikrą teisinę formą;
- c) reikalavimai, susiję su įmonės akcijų valdymu;

- d) reikalavimai, išskyrus susijusius su klausimais, kuriems taikoma Direktyva 2005/36/EB, arba numatytais kituose Bendrijos aktuose, suteikiantys teisę dėl ypatingo paslaugų pobūdžio teikti šias paslaugas tik tam tikriems teikėjams;
- e) draudimas turėti daugiau nei vieną įmonę tos pačios valstybės teritorijoje;
- f) reikalavimai, nustatantys minimalų darbuotojų skaičių;
- g) minimalūs ir (arba) maksimalūs tarifai, kurių teikėjas turi laikytis;
- h) teikėjo išsipareigojimas kartu su savo paslauga teikti tam tikras kitas paslaugas.

3. Valstybės narės patikrina, kad 2 dalyje nurodyti reikalavimai atitiktų šias sąlygas:

- a) nediskriminavimas: reikalavimai neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantys pagal pilietybę arba pagal įmonės registruotos buveinės vietą;
- b) būtinybė: reikalavimai turi būti pateisinami svarbiais visuomenės interesais;
- c) proporcingumas: reikalavimai turi būti tinkami siekiamam tikslui įgyvendinti; jais neturi būti reikalaujama daugiau negu reikia tam tikslui pasiekti; ir turi būti neįmanoma pakeisti tokių reikalavimų kitomis, mažiau ribojančiomis priemonėmis, kuriomis pasiekiamas toks pat rezultatas.

4. 1, 2 ir 3 dalys taikomos bendrų ekonominių interesų paslaugų sritys teisės aktams tik tais atvejais, jei šių dalių taikymas teisiškai ir faktiškai netrukdo atlikti su tomis paslaugomis susijusių užduočių.

5. Abipusio vertinimo ataskaitoje, numatytoje 39 straipsnio 1 dalyje, valstybės narės nurodo:

- a) reikalavimus, kuriuos jos ketina išlaikyti, ir priežastis, dėl kurių jos mano, kad tie reikalavimai atitinka 3 dalyje nustatytas sąlygas;
- b) reikalavimus, kurie buvo panaikinti arba sušvelninti.

6. Nuo 2006 m. gruodžio 28 d. valstybės narės nenustato jokių naujų 2 dalyje minėto pobūdžio reikalavimų, jeigu tokie reikalavimai neatitinka 3 dalyje nustatytų sąlygų.

7. Valstybės narės praneša Komisijai apie visus naujus įstatymus ir kitus teisės aktus, kuriuose nustatomi 6 dalyje nurodyti reikalavimai, kartu pateikdamos tokius reikalavimus pateisinančias priežastis. Komisija apie tokias nuostatas praneša kitoms valstybėms narėms. Toks pranešimas netrukdo valstybėms narėms priimti minėtas nuostatas.

Per 3 mėnesius nuo pranešimo gavimo datos Komisija patikrina, ar naujieji reikalavimai atitinka Bendrijos teisę, ir, esant reikalui, priima sprendimą, kuriuo pareikalauja, kad atitinkama valstybė narė tokių reikalavimų nepriimtų arba juos panaikintų.

Pranešant apie nacionalinės teisės akto projektą pagal Direktyvą 98/34/EB, įvykdoma šioje direktyvoje numatyta pranešimo prievolė.

IV SKYRIUS

LAISVAS PASLAUGŲ JUDĖJIMAS

1 SKIRSNIS

Laisvė teikti paslaugas ir su tuo susijusios nukrypti leidžiančios nuostatos

16 straipsnis

Laisvė teikti paslaugas

1. Valstybės narės gerbia teikėjų teisę teikti paslaugas ne toje valstybėje narėje, kurioje jie yra įsisteigę.

Valstybė narė, kurioje teikiama paslauga, savo teritorijoje užtikrina nevaržomą teisę teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą.

Valstybės narės savo teritorijoje neapriboja teisės teikti paslaugas ar paslaugų teikimo veiklos vykdymo jokiais reikalavimais, kuriais būtų pažeidžiami šie principai:

- a) nediskriminavimas: reikalavimas neturi būti tiesiogiai ar netiesiogiai diskriminuojantis pagal pilietybę arba pagal valstybę narę, kurioje juridinis asmuo įsisteigęs;
- b) būtinybė: reikalavimas turi būti pagrįstas viešosios tvarkos, visuomenės saugumo, visuomenės sveikatos ar aplinkos apsaugos sumetimais;
- c) proporcingumas: reikalavimas turi būti tinkamas siekiamam tikslui įgyvendinti ir juo neturi būti reikalaujama daugiau, nei reikia tokiam tikslui.

2. Valstybės narės negali apriboti kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo laisvės teikti paslaugas, nustatydamos tokius reikalavimus:

- a) reikalavimą teikėjui būti įsisteigusiam tos valstybės narės teritorijoje;
- b) teikėjo įsipareigojimą gauti valstybės narės kompetentingų institucijų leidimą, taip pat įsiregistruoti tos valstybės narės registre arba joje esančiose profesinėse įstaigose ar asociacijose, išskyrus šioje direktyvoje arba kituose Bendrijos teisės aktuose numatytus atvejus;
- c) draudimą teikėjui tos valstybės narės teritorijoje sukurti tam tikros formos ar rūšies infrastruktūrą, įskaitant biurus arba kontorą, kuri teikėjui reikalinga atitinkamoms paslaugoms teikti;
- d) specifinius teikėjo ir gavėjo sutartinius susitarimus, kurie apriboja savarankiškai dirbančių asmenų paslaugų teikimą arba neleidžia jiems jų teikti;
- e) teikėjo pareigą turėti specialų tapatybės dokumentą, reikalingą paslaugų teikimo veiklai vykdyti, išduotą kompetentingų institucijų;
- f) įrangos ir medžiagų, kurios yra sudėtinė teikiamų paslaugų dalis, naudojimo reikalavimus, išskyrus sveikatai ir saugai darbe būtinus reikalavimus;
- g) laisvės teikti paslaugas apribojimus, nurodytus 19 straipsnyje.

3. Valstybei narei, į kurią atvyksta teikėjas, nekludoma taikyti paslaugų teikimo reikalavimų, jei jie pagrįsti viešosios tvarkos, visuomenės saugumo, visuomenės sveikatos ar aplinkos apsaugos sumetimais, ir jeigu laikomasi 1 dalies nuostatų. Valstybei narei taip pat nekludoma, nepažeidžiant Bendrijos teisės, taikyti savo taisyklių dėl įdarbinimo sąlygų, įskaitant kolektyviniuose susitarimuose nustatytas taisykles.

4. Iki 2011 m. gruodžio 28 d. Komisija, Bendrijos lygiu pasikonsultavusi su valstybėmis narėmis ir socialiniais partneriais, pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai šio straipsnio taikymo ataskaitą, kurioje apsvaisto, ar reikia siūlyti paslaugų teikimo, kuriam taikoma ši direktyva, suderinimo priemones.

17 straipsnis

Papildomos nuo laisvės teikti paslaugas leidžiančios nukrypti nuostatos

16 straipsnis netaikomas:

- 1) kitoje valstybėje narėje teikiamoms bendrų ekonominių interesų paslaugoms, *inter alia*:
 - a) pašto sektoriaus paslaugoms, kurioms taikoma 1997 m. gruodžio 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/67/EB dėl Bendrijos pašto paslaugų vidaus rinkos plėtos bendrųjų taisyklių ir paslaugų kokybės gerinimo ⁽¹⁾;
 - b) elektros energetikos sektoriaus paslaugoms, kurioms taikoma 2003 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos Direktyva 2003/54/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių ⁽²⁾;
 - c) dujų sektoriaus paslaugoms, kurioms taikoma 2003 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos Direktyva 2003/55/EB dėl gamtinių dujų vidaus rinkos bendrųjų taisyklių ⁽³⁾;
 - d) vandens paskirstymo ir tiekimo paslaugoms ir nuotekų tvarkymo paslaugoms;
 - e) atliekų tvarkymui;
- 2) klausimams, kuriems taikoma Direktyva 96/71/EB;
- 3) klausimams, kuriems taikoma 1995 m. spalio 24 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 95/46/EB dėl asmenų apsaugos tvarkant asmens duomenis ir dėl laisvo tokių duomenų judėjimo ⁽⁴⁾;
- 4) klausimams, kuriems taikoma 1977 m. kovo 22 d. Tarybos direktyva 77/249/EEB, skirta padėti teisininkams veiksmingai naudotis laisve teikti paslaugas ⁽⁵⁾;
- 5) teisminei skolų išieškojimui;

⁽¹⁾ OL L 15, 1998 1 21, p. 14. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1882/2003 (OL L 284, 2003 10 31, p. 1).

⁽²⁾ OL L 176, 2003 7 15, p. 37. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos sprendimas 2006/653/EB (OL L 270, 2006 9 29, p. 72).

⁽³⁾ OL L 176, 2003 7 15, p. 57.

⁽⁴⁾ OL L 281, 1995 11 23, p. 31. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Reglamentu (EB) Nr. 1882/2003.

⁽⁵⁾ OL L 78, 1977 3 26, p. 17. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais 2003 m. Stojimo aktu.

- 6) klausimams, kuriems taikoma Direktyvos 2005/36/EB II antraštinė dalis, taip pat valstybių narių, kuriose teikiama paslauga, reikalavimams, pagal kuriuos vykdyti tam tikrą veiklą leidžiama tik tam tikros profesijos atstovams;
- 7) klausimams, kuriems taikomas Reglamentas (EEB) Nr. 1408/71;
- 8) administracinių formalumų, susijusių su laisvu asmenų judėjimu ir jų gyvenamąja vieta, klausimams, kuriems taikomos Direktyvos 2004/38/EB nuostatos, kuriomis nustatomi administraciniai formalumai, kuriuos naudos gavėjai turi atlikti valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingose institucijose;
- 9) tais atvejais, kai, teikiant paslaugą, trečiųjų šalių piliečiai įvažiuoja į kitą valstybę narę, valstybių narių galimybei reikauti vizos ar leidimo gyventi iš trečiųjų šalių piliečių, kuriems netaikomas abipusio pripažinimo režimas, numatytas Konvencijos dėl 1985 m. birželio 14 d. Šengeno susitarimo dėl laipsniško bendrų sienų kontrolės panaikinimo įgyvendinimo ⁽¹⁾ 21 straipsnyje, arba galimybei įpareigoti trečiųjų šalių piliečius atvykstant ar atvykus prisistatyti valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingoms institucijoms;
- 10) dėl atliekų vežimo tais atvejais, kai taikomas 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės ⁽²⁾;
- 11) autorinėms teisėms, gretutinėms teisėms ir teisėms, kurioms taikoma 1986 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 87/54/EEB dėl puslaidininkių įtaisų topografijų teisinės apsaugos ⁽³⁾ ir 1996 m. kovo 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 96/9/EB dėl duomenų bazių teisinės apsaugos ⁽⁴⁾, taip pat pramoninės nuosavybės teisėms;
- 12) veiksams, kuriems pagal įstatymus reikia notaro patvirtinimo;
- 13) klausimams, kuriems taikoma 2006 m. gegužės 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/43/EB dėl teisės aktų nustatyto metinės finansinės atskaitomybės ir konsoliduotos finansinės atskaitomybės audito ⁽⁵⁾;

- 14) kitoje valstybėje narėje finansinės nuomos sąlygomis išnuomotų transporto priemonių registracijai;

⁽¹⁾ OL L 239, 2000 9 22, p. 19. Konvencija su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1160/2005 (OL L 191, 2005 7 22, p. 18).

⁽²⁾ OL L 30, 1993 2 6, p. 1. Reglamentas su paskutiniais pakeitimais, padarytais Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2557/2001 (OL L 349, 2001 12 31, p. 1).

⁽³⁾ OL L 24, 1987 1 27, p. 36.

⁽⁴⁾ OL L 77, 1996 3 27, p. 20.

⁽⁵⁾ OL L 157, 2006 6 9, p. 87.

- 15) nuostatomis dėl sutartinių ir nesutartinių prievolių, įskaitant sutarčių formą, nustatyta pagal tarptautinės privatinės teisės taisykles.

18 straipsnis

Konkrečiais atvejais leidžiančios nukrypti nuostatos

1. Nukrypdoma nuo 16 straipsnio nuostatų ir tik išimtinėmis aplinkybėmis valstybė narė kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo atžvilgiu gali imtis priemonių, susijusių su paslaugų saugumu.

2. 1 dalyje numatytų priemonių galima imtis tik jei laikomasi 35 straipsnyje išdėstytos abipusės pagalbos tvarkos ir įvykdomos šios sąlygos:

- nacionalinės nuostatos, kuriomis remiantis imamas priemonės, nebuvo derintos Bendrijos lygiu 1 dalyje nurodytose su paslaugų saugumu susijusiose srityse;
- priemonės apsaugo gavėją labiau nei tuo atveju, jei priemonių pagal savo nacionalines nuostatas imtųsi įsisteigimo valstybė narė;
- įsisteigimo valstybė narė nesiėmė jokių priemonių arba jos buvo nepakankamos, palyginti su nurodytomis 35 straipsnio 2 dalyje;
- šios priemonės yra proporcingos.

3. 1 ir 2 dalys neturi įtakos nuostatomis, įtvirtintoms Bendrijos teisės aktuose, užtikrinančiuose laisvę teikti paslaugas arba įtvirtinančiuose leidžiančias nukrypti nuostatas.

2 SKIRSNIS

Paslaugų gavėjų teisės

19 straipsnis

Draudžiami apribojimai

Valstybės narės negali nustatyti gavėjams reikalavimų, kuriais ribojamas naudojimasis kitoje valstybėje narėje įsisteigusio teikėjo teikiama paslauga, ypač šių reikalavimų:

- reikalavimo gauti leidimą iš kompetentingų institucijų arba pateikti joms deklaraciją;

- b) teikiamo finansavimo diskriminacinio pobūdžio apribojimo dėl to, kad teikėjas yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje arba dėl vietos, kurioje paslauga teikiama.

20 straipsnis

Nediskriminavimas

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavėjui nebūtų taikomi diskriminaciniai reikalavimai, susiję su jo pilietybe arba gyvenamąja vieta.

2. Valstybės narės užtikrina, kad bendrosiose paslaugos gavimo sąlygose, kurias viešai skelbia teikėjas, nebūtų diskriminacinių nuostatų, susijusių su gavėjo pilietybe arba gyvenamąja vieta, tačiau neatmetant galimybės numatyti skirtingas paslaugos gavimo sąlygas, kai tuos skirtumus tiesiogiai pateisina objektyvūs kriterijai.

21 straipsnis

Pagalba gavėjams

1. Valstybės narės užtikrina, kad gavėjai valstybėje narėje, kurioje gyvena, galėtų gauti tokią informaciją:

- a) bendrą informaciją apie kitose valstybėse narėse taikomus reikalavimus, susijusius su teise teikti paslaugas ar vykdyti paslaugų teikimo veiklą, ypač susijusius su vartotojų apsauga;
- b) bendrą informaciją apie teisių gynimo būdus kilus ginčui tarp teikėjo ir gavėjo;
- c) asociacijų arba organizacijų, įskaitant Europos vartotojų centrų tinklo centrus, iš kurių teikėjai ar gavėjai gali gauti praktinės pagalbos

Kai galima, į kompetentingų institucijų patarimus yra įtraukiamos paprastos nuoseklios gairės. Nuolat atnaujinama informacija ir pagalba turi būti teikiama aiškiai ir nedviprasmiškai, ji būti lengvai prieinama nuotoliniu būdu, įskaitant elektronines priemones.

2. Valstybės narės gali perduoti atsakomybę už 1 dalyje nurodytos užduoties vykdymą kontaktiniams centrams arba bet kokiam kitam subjektui, pavyzdžiui, Europos vartotojų paramos centrų tinklo centrams, vartotojų asociacijoms ar Europos informacijos centrums.

Valstybės narės praneša Komisijai paskirtų subjektų pavadinimus ir kontaktinius duomenis. Komisija perduoda juos visoms valstybėms narėms.

3. Vykdydama 1 ir 2 dalyse nustatytus reikalavimus, atitinkama įstaiga, į kurią kreipiasi gavėjas, prireikus susisieks su reikiama atitinkamos valstybės narės įstaiga. Pastaroji kuo greičiau nusiunčia prašomą informaciją prašančiajai įstaigai, kuri šią informaciją perduoda gavėjui. Valstybės narės užtikrina, kad tos įstaigos viena kitai teiktų abipusę pagalbą, ir imasi visų galimų priemonių, kad užtikrintų veiksmingą bendradarbiavimą. Kartu su Komisija valstybės narės įdiegia praktines priemones, būtinas 1 daliai įgyvendinti.

4. 40 straipsnio 2 dalyje numatyta tvarka Komisija patvirtina šio straipsnio 1, 2 ir 3 dalių įgyvendinimo priemones, nurodymą įvairių valstybių narių įstaigų keitimosi informacija techninius mechanizmus, visų pirma informacinių sistemų sąveiką, atsižvelgdama į bendruosius standartus.

V SKYRIUS

PASLAUGŲ KOKYBĖ

22 straipsnis

Informacija apie teikėjus ir jų paslaugas

1. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjai teiktų gavėjui tokią informaciją:

- a) teikėjo pavadinimą, jo teisinį statusą ir formą, geografinį jo buveinės adresą ir duomenis, kurie leistų greitai su juo susisiekti ir bendrauti tiesiogiai, o esant reikalui ir elektroninėmis priemonėmis;
- b) jeigu teikėjas yra įregistruotas prekybos arba panašiam viešame registre, to registro pavadinimą ir teikėjo registracijos numerį arba lygiavertčius identifikacijos duomenis tame registre;
- c) jeigu veiklai taikoma leidimų išdavimo tvarka, reikiamos kompetentingos institucijos arba kontaktinio centro duomenis;
- d) jeigu teikėjas verčiasi veikla, kuriai taikomas PVM, 1977 m. gegužės 17 d. Šeštosios Tarybos direktyvos 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo — Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas ⁽¹⁾ 22 straipsnio 1 dalyje nurodytą identifikacijos numerį;

⁽¹⁾ OL L 145, 1977 6 13, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2006/18/EB (OL L 51, 2006 2 22, p.12).

- e) reglamentuojamųjų profesijų atveju – profesinės įstaigos arba panašios institucijos, kurioje teikėjas yra įregistruotas, pavadinimą, teikėjo profesinį vardą ir valstybę narę, kurioje tas vardas buvo suteiktas;
- f) bendrąsias teikėjo taikomas sąlygas ir nuostatas, jei tokių yra;
- g) teikėjo taikomų sutarties sąlygų, jei tokių yra, susijusių su sutarčiai taikoma teise ir (arba) kompetentingais teismais, buvimą;
- h) teisės aktais nenustatyto garantinio aptarnavimo, jei toks yra, buvimą;
- i) paslaugos kainą, kai gavėjas iš anksto nustato kainą tam tikrai paslaugos rūšiai;
- j) pagrindines paslaugos savybes, jei jos nėra akivaizdžios;
- k) 23 straipsnio 1 dalyje nurodytą draudimą arba garantijas, pirmiausia draudiko arba garanto kontaktinius duomenis ir teritorinį draudimo galiojimą.
2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje nurodyta informacija teikėjo pageidavimu:
- a) būtų teikiama paties teikėjo iniciatyva;
- b) būtų lengvai prieinama gavėjui vietoje, kur teikiama paslauga arba sudaroma sutartis;
- c) būtų lengvai prieinama gavėjui elektroninėmis priemonėmis teikėjo nurodytu adresu;
- d) būtų įtraukiama į informacinius dokumentus, kuriuos teikėjas pateikia gavėjui ir kuriuose išsamiai aprašoma jo teikiama paslauga.
3. Valstybės narės užtikrina, kad gavėjo prašymu teikėjai teiktų šią papildomą informaciją apie:
- a) kai teikėjas nėra iš anksto nustatęs kainos tam tikrai paslaugų rūšiai, paslaugos kainą arba, jeigu tikslios kainos neįmanoma pateikti, kainos apskaičiavimo metodą, kad gavėjas galėtų ją patikrinti, arba pakankamai išsamiai sąmatą;
- b) reglamentuojamųjų profesijų atveju – nuorodą į įsisteigimo valstybėje narėje taikomas profesines taisykles ir jų gavimo būdus;
- c) informaciją apie jų daugiasritę veiklą ir partnerystės ryšius, tiesiogiai susijusius su atitinkama paslauga, ir apie priemonės, kurių buvo imtasi siekiant išvengti interesų konfliktų. Tokia informacija įtraukiama į informacinį dokumentą, kuriame teikėjai išsamiai aprašo savo paslaugas;
- d) elgesio kodeksus, kurie jiems yra taikomi, ir adresus, kuriais šiuos kodeksus galima būtų surasti elektroninėmis priemonėmis, nurodant turimas kalbų versijas;
- e) kai teikėjui taikomos elgesio kodekso nuostatos arba jis yra profesinės asociacijos arba profesinės įstaigos, numatančios ginčų sprendimo ne teismo tvarka galimybę, narys, su tuo susijusią informaciją. Teikėjas nurodo, kaip gauti išsamią informaciją apie ginčų sprendimo ne teismo tvarka ypatumus ir sąlygas.
4. Valstybės narės užtikrina, kad informacija, kurią pagal šį skyrį privalo pateikti teikėjas, būtų pateikiama arba pranešama aiškiai ir nedviprasmiškai, suteikiant pakankamai laiko prieš sudarant sutartį, arba, jeigu sutartis raštu nesudaroma, prieš teikiant paslaugą.
5. Šiame skyriuje nustatyti informacijos reikalavimai papildo Bendrijos teisės aktuose jau nustatytus reikalavimus, bet valstybėms narėms neužkertamas kelias įvesti papildomų informacijos reikalavimų, taikytinų jų teritorijoje įsisteigusiems teikėjams.
6. 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka Komisija gali apibrėžti pagal šio straipsnio 1 ir 3 dalis teikiamos informacijos turinį pagal specifinį tam tikrų veiklos rūšių pobūdį ir gali apibrėžti praktines šio straipsnio 2 dalies įgyvendinimo priemones.

23 straipsnis

Profesinės atsakomybės draudimas ir garantijos

1. Valstybės narės gali užtikrinti, kad teikėjai, kurių paslaugos yra susijusios su tiesiogine ir konkrečia rizika gavėjo ar trečiojo asmens sveikatai ar saugumui arba gavėjo finansiniam saugumui, įsigytų profesinės atsakomybės draudimą, atitinkantį rizikos pobūdį ir dydį, arba pateiktų garantiją ar panašią priemonę, kurios būtų lygiavertės arba savo paskirtimi iš esmės atitiktų draudimą.

2. Kai teikėjas steigiasi valstybių narių teritorijoje, valstybės narės negali reikalauti iš teikėjo profesinės atsakomybės draudimo arba garantijos, jeigu teikėjas kitoje valstybėje narėje, kurioje jis jau įsisteigęs, turi tokią pačią garantiją arba iš esmės savo paskirtimi ir dydžiu, vertinant pagal draudimo riziką, draudimo sumą ar garantijos didžiausią sumą ir galimas draudimo apsaugos netaikymo sritis, jai lygiavertę garantiją. Jeigu tokia garantija yra lygiavertė tik iš dalies, valstybės narės gali reikalauti papildomos neapdraustų aspektų garantijos.

Valstybė narė, reikalaujanti, kad jos teritorijoje įsisteigęs teikėjas įsigytų profesinės atsakomybės draudimą arba pateiktų kokią nors kitą garantiją, turi pripažinti kitos valstybės narės draudimo įstaigos išduotą tokio draudimo pažymą kaip pakankamą įrodymą.

3. 1 ir 2 dalyse neturi įtakos profesinio draudimo ar garantijos priemonėms, numatytioms kituose Bendrijos teisės aktuose.

4. Siekdama įgyvendinti 1 dalį, pagal 40 straipsnio 2 dalyje nurodytą reguliavimo procedūrą Komisija gali sudaryti paslaugų, kurioms yra būdingos šio straipsnio 1 dalyje nurodytos savybės, sąrašą. Komisija, vadovaudamasi 40 straipsnio 3 dalyje nurodyta procedūra, taip pat gali patvirtinti priemones, skirtas iš dalies pakeisti neesminės šios direktyvos dalis jas papildant ir nustatant bendrus kriterijus, kurių pagrindu šio straipsnio 1 dalyje minėto draudimo arba garantijų tikslais apibrėžiama, tai, kas yra tinkama atsižvelgiant į rizikos pobūdį ir dydį.

5. Šiame straipsnyje:

- tiesioginė ir ypatinga rizika – tiesiogiai dėl paslaugos teikimo atsirandanti rizika;
- sveikata ir sauga – gavėjo ar trečiojo asmens mirties ar sunkaus sužalojimo prevencija;
- finansinis saugumas – gavėjo didelių piniginių ar turto vertės nuostolių prevencija;
- profesinės atsakomybės draudimas – teikėjo įsigytas draudimas, susijęs su galima atsakomybe gavėjams ir, prireikus, trečiosioms šalims, atsirandančia teikiant paslaugą.

24 straipsnis

Reglamentuojamųjų profesijų komercinė informacija

1. Valstybės narės panaikina visus absoliučius reglamentuojamųjų profesijų komercinės informacijos draudimus.

2. Valstybės narės užtikrina, kad reglamentuojamųjų profesijų komercinė informacija atitiktų profesines taisykles, suderintas su Bendrijos teisės reikalavimais, visų pirma susijusias su profesijos nepriklausomumu, orumu ir sąžiningumu, taip pat profesinės paslapties saugojimu, atsižvelgiant į kiekvienos profesijos specifinį pobūdį. Profesinės reklaminių pranešimų taisyklės turi būti nediskriminacinės, pateisinamos svarbiais visuomenės interesais ir proporcingos.

25 straipsnis

Daugiasritė veikla

1. Valstybės narės užtikrina, kad teikėjams nebūtų taikomi reikalavimai, kurie įpareigotų juos verstis tik tam tikra konkrečia veikla arba kurie ribotų bendrai arba partnerystės pagrindu vykdomą įvairią veiklą.

Tačiau tokie reikalavimai gali būti keliami šiems teikėjams:

- a) reglamentuojamųjų profesijų teikėjams, jeigu tokių reikalavimų taikymas pateisinamas siekiant užtikrinti profesinės etikos ir elgesio taisyklių, priklausančių nuo kiekvienos profesijos pobūdžio, laikymąsi, ir yra būtinas jų nepriklausomumui ir nešališkumui užtikrinti;
- b) sertifikavimo, akreditavimo, techninės stebėsenos, tyrimų arba bandymų teikėjams, jeigu tokių reikalavimų taikymas pateisinamas siekiant užtikrinti jų nepriklausomumą ir nešališkumą.

2. Jeigu 1 dalies a ir b punktuose nurodytiems teikėjams išduodamas leidimas verstis daugiasrite veikla, valstybės narės užtikrina:

- a) kad būtų išvengta interesų konfliktų ir tam tikrų veiklos rūšių nesuderinamumo;
- b) kad būtų užtikrintas tam tikroms veiklos rūšims būtinas nepriklausomumas ir nešališkumas;
- c) kad pagrindinės skirtingų veiklos rūšių profesinės etikos ir elgesio taisyklės būtų vienos su kitomis suderintos, ypač profesinių paslapčių saugojimo atžvilgiu.

3. 39 straipsnio 1 dalyje numatytoje ataskaitoje valstybės narės nurodo, kuriems teikėjams taikomi šio straipsnio 1 dalies reikalavimai, taip pat pateikia tų reikalavimų aprašymą ir priežastis, dėl kurių valstybės narės juos laiko pagrįstais.

26 straipsnis

Paslaugų kokybės politika

1. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad teikėjai būtų skatinami savanoriškai imtis paslaugų teikimo kokybės užtikrinimo veiksmų, ypač naudamiesi vienu iš šių metodų:

- a) nepriklausomų ar akredituotų įstaigų atliekamas jų veiklos sertifikavimas arba įvertinimas;
- b) savo kokybės chartijos sudarymas arba dalyvavimas profesinių įstaigų Bendrijos lygiu sudarytose kokybės chartijose arba jų ženklų naudojimas.

2. Valstybės narės užtikrina, kad informacija apie tam tikrų ženklų svarbą ir su paslaugomis susijusių ženklų bei kitų kokybės žymenų suteikimo kriterijus būtų lengvai prieinama teikėjams ir gavėjams.

3. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad jų teritorijoje esančios profesinės įstaigos, prekybos rūmai, amatų asociacijos ir vartotojų asociacijos bendradarbiautų Bendrijos lygiu siekdami gerinti paslaugų teikimo kokybę, ypač kad palengvintų teikėjo kompetencijos įvertinimą.

4. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad būtų skatinami paslaugų teikimo kokybės ir trūkumų nepriklausomi vertinimai, ypač atliekami vartotojų asociacijų, plėtojami lyginamieji bandymai arba tyrimai ir informacijos apie rezultatus perdavimas Bendrijos lygiu.

5. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės skatina neprivalomų Europos standartų kūrimą, kad būtų lengviau suderinti įvairių valstybių narių teikėjų teikiamas paslaugas, teikti informaciją gavėjui bei užtikrinti teikiamų paslaugų kokybę.

27 straipsnis

Ginčų sprendimas

1. Valstybės narės imasi bendrų priemonių, būtinų, kad teikėjai pateiktų savo kontaktinius duomenis, visų pirma pašto adresą, fakso numerį arba elektroninio pašto adresą ir telefono numerį, kuriais visi gavėjai, įskaitant gyvenančius kitose valstybėse narėse, galėtų siųsti skundus arba reikalauti informacijos apie teikiamas paslaugas. Jei teikėjo juridinis adresas skiriasi nuo adreso, kurį jis paprastai naudoja korespondencijai, teikėjas nurodo ir savo juridinį adresą.

Valstybės narės imasi bendrų priemonių, kurios būtinos, kad teikėjai kuo greičiau atsakytų į pirmoje pastraipoje minimus skundus ir kaip įmanydamos stengtųsi rasti priimtinus sprendimus.

2. Valstybės narės imasi bendrų priemonių, būtinų, kad teikėjai būtų įpareigoti įrodyti, kad laikosi šioje direktyvoje nustatytų įpareigojimų dėl informacijos teikimo ir kad ši informacija tiksli.

3. Jeigu reikalaujama finansinės garantijos teismo sprendimui vykdyti, valstybės narės pripažįsta lygiavertes garantijas, suteiktas kitoje valstybėje narėje įsisteigusios kredito įstaigos arba draudiko. Tokios kredito įstaigos privalo turėti veiklos valstybėje narėje leidimą pagal Direktyvą 2006/48/EB dėl kredito įstaigų veiklos pradėjimo ir vykdymo, o draudikai – atitinkamai pagal 1973 m. liepos 24 d. Pirmą Tarybos direktyvą 73/239/EEB dėl įstatymų ir kitų teisės aktų, susijusių su tiesioginio draudimo, išskyrus gyvybės draudimą, veiklos pradėjimu ir vykdymu, derinimo ⁽¹⁾ ir 2002 m. lapkričio 5 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2002/83/EB dėl gyvybės draudimo ⁽²⁾.

4. Valstybės narės imasi bendrų priemonių, būtinų, kad teikėjai, kuriems yra taikomos elgesio kodekso nuostatos arba kurie yra prekybos asociacijos arba profesinės įstaigos, numatančios ginčų sprendimo ne teismo tvarka galimybę, nariai, atitinkamai informuotų gavėją ir tą faktą nurodytų informaciniuose dokumentuose, kuriuose išsamiai aprašomos jų paslaugos, nurodydami, kaip gauti išsamią informaciją apie tokio mechanizmo naudojimo ypatumus ir sąlygas.

VI SKYRIUS

ADMINISTRACINIS BENDRADARBIAVIMAS

28 straipsnis

Abipusė pagalba – bendrieji įsipareigojimai

1. Valstybės narės teikia abipusę pagalbą ir, siekdamos užtikrinti teikėjų ir jų teikiamų paslaugų priežiūrą, imasi veiksmingam abipusiam bendradarbiavimui būtinų priemonių.

2. Šiame skyriuje numatytais tikslais valstybės narės skiria vieną ar daugiau kontaktinių centrų, kurių kontaktiniai duomenys perduodami kitoms valstybėms narėms ir Komisijai. Komisija skelbia ir reguliariai atnaujinama kontaktinių centrų sąrašą.

⁽¹⁾ OL L 228, 1973 8 16, p. 3. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/68/EB (OL L 323, 2005 12 9, p. 1).

⁽²⁾ OL L 345, 2002 12 19, p. 1. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/68/EB.

3. Informacijos užklausos ir prašymai atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus pagal šį skyrį turi būti tinkamai motyvuoti, visų pirma nurodant prašymo priežastį. Gauta informacija naudojama tik klausimo, dėl kurio jos prašyta, atžvilgiu.

4. Gavusios iš kitos valstybės narės kompetentingų institucijų pagalbos prašymą, valstybės narės užtikrina, kad jų teritorijoje įsisteigę teikėjai teiktų jų kompetentingoms institucijoms visą jų veiklai prižiūrėti pagal jų nacionalinės teisės aktus būtina informaciją.

5. Kilus sunkumams atsakyti į informacijos užklausą ar atlikti patikrinimus, apžiūras arba tyrimus, valstybė narė, siekdama rasti sprendimą, skubiai apie tai informuoja užklausą pateikusią valstybę narę.

6. Valstybės narės teikia kitų valstybių narių arba Komisijos reikalaujamą informaciją elektroninėmis priemonėmis ir kuo greičiau.

7. Valstybės narės užtikrina, kad registrais, į kuriuos įtraukti teikėjai ir kuriais gali naudotis jų teritorijoje esančios kompetentingos institucijos, tokiomis pačiomis sąlygomis galėtų naudotis ir atitinkamos kitų valstybių narių kompetentingos institucijos.

8. Valstybės narės gali perduoti Komisijai informaciją apie atvejus, kai kitos valstybės narės nevykdo savo įsipareigojimų dėl abipusės pagalbos. Jei būtina, Komisija imasi reikiamų priemonių, įskaitant Sutarties 226 straipsnyje numatytą procedūrą, kad užtikrintų, jog atitinkamos valstybės narės laikytųsi abipusės pagalbos įsipareigojimų. Komisija reguliariai praneša valstybėms narėms apie abipusės pagalbos nuostatų veikimą.

29 straipsnis

Abipusė pagalba – įsisteigimo valstybės narės bendrieji įsipareigojimai

1. Dėl teikėjų, teikiančių paslaugas kitoje valstybėje narėje, įsisteigimo valstybė narė teikia informaciją apie jos teritorijoje įsisteigusius teikėjus, kai to prašo kita valstybė narė, taip pat patvirtinimą, kad teikėjas yra įsisteigęs jos teritorijoje ir, kiek jai žinoma, neteisėtu būdu veiklos nevykdo.

2. Įsisteigimo valstybė narė atlieka kitos valstybės narės prašomus patikrinimus, apžiūras ir tyrimus ir praneša pastarajai jų rezultatus, o, prireikus, kokių buvo imtasi priemonių. Vykdydamos šią veiklą, kompetentingos institucijos neviršija jų valstybėse narėse joms suteiktų įgaliojimų. Kompetentingos institucijos

gali nuspręsti dėl tinkamiausių priemonių, kurių reikia imtis kiekvienu konkrečiu atveju siekiant patenkinti kitos valstybės narės prašymą.

3. Gavusi faktinių žinių apie teikėjo, įsisteigusio jos teritorijoje ir teikiančio paslaugas kitose valstybėse narėse, elgesį ar konkrečius veiksmus, kurie, jų žiniomis, galėtų padaryti didelės žalos žmonių sveikatai ar saugumui arba aplinkai, įsisteigimo valstybė narė kuo skubiau tai praneša visoms kitoms valstybėms narėms ir Komisijai.

30 straipsnis

Įsisteigimo valstybės narės priežiūra, kai teikėjas laikinai persikėlęs į kitą valstybę narę

1. Atvejais, kuriems netaikoma 31 straipsnio 1 dalis, įsisteigimo valstybė narė užtikrina, kad būtų vykdoma jos nustatytų reikalavimų laikymosi priežiūra, ypač priežiūros priemonėmis teikėjo įsisteigimo vietoje.

2. Įsisteigimo valstybė narė negali nesiimti priežiūros arba įgyvendinimą užtikrinančių priemonių savo teritorijoje tuo pagrindu, kad paslauga buvo suteikta arba dėl jos kilo žala kitoje valstybėje narėje.

3. 1 dalyje nereikalaujama, kad įsisteigimo valstybė narė atliktų faktinius patikrinimus ir vykdytų kontrolę valstybės narės, kurioje paslauga teikiama, teritorijoje. Tokius patikrinimus ir kontrolę pagal 31 straipsnio nuostatas atlieka valstybė narė, kurioje teikėjas laikinai vykdo veiklą, įsisteigimo valstybės narės valdžios institucijų prašymu.

31 straipsnis

Valstybės narės priežiūra, kai paslaugos teikiamos teikėjui laikinai persikėlus

1. Reikalavimų, kurie gali būti nustatyti pagal 16 arba 17 straipsnius, atžvilgiu valstybė narė, kurioje paslauga yra teikiama, yra atsakinga už teikėjo veiklos jos teritorijoje priežiūrą. Laikydamosi Bendrijos teisės, valstybė narė, kurioje teikiama paslauga:

a) imasi visų būtinų priemonių, kad teikėjai laikytųsi jos teisės aktų nuostatų dėl teisės teikti paslaugas ir šios veiklos vykdymo;

- b) atlieka paslaugos priežiūrai reikalingus patikrinimus, apžiūras ir tyrimus.

2. Atsižvelgiant į kitus reikalavimus, nenurodytus šio straipsnio 1 dalyje, kai teikėjas laikinai išvyksta teikti paslaugų į kitą valstybę narę ir ten neįsisteigia, tos valstybės narės kompetentingos institucijos vykdo teikėjo veiklos priežiūrą pagal 3 ir 4 dalių nuostatas.

3. Įsisteigimo valstybės narės prašymu valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingos institucijos atlieka patikrinimus, apžiūras ir tyrimus, kurių reikia, kad įsisteigimo valstybė narė galėtų užtikrinti veiksmingą priežiūrą. Vykdydamos šią veiklą, kompetentingos institucijos neviršija jų valstybėse narėse joms suteiktų įgaliojimų. Kompetentingos institucijos gali nuspręsti dėl tinkamiausių priemonių, kurių reikia imtis kiekvienu konkrečiu atveju siekiant patenkinti įsisteigimo valstybės narės prašymą.

4. Savo iniciatyva valstybės narės, kurioje teikiama paslauga, kompetentingos institucijos gali atlikti patikrinimus, apžiūras ir tyrimus vietoje, jeigu tokie patikrinimai, apžiūros arba tyrimai nėra diskriminaciniai, nėra inicijuojami dėl to, kad teikėjas yra įsisteigęs kitoje valstybėje narėje ir yra proporcingi.

32 straipsnis

Įspėjimo sistema

1. Sužinojusi apie rimtus konkrečius veiksmus ar aplinkybes, kurie gali turėti sunkių padarinių jos teritorijoje arba kitų valstybių narių teritorijose gyvenančių asmenų saugumui ar sveikatai arba aplinkai, valstybė narė kuo greičiau tai praneša įsisteigimo valstybei narei, kitoms susijusioms valstybėms narėms ir Komisijai.

2. Kad būtų įgyvendintos 1 dalies nuostatos, Komisija remia valstybių narių valdžios institucijų europinio tinklo veiklą ir joje dalyvauja.

3. Komisija, laikydamosi 40 straipsnio 2 dalyje nustatytos tvarkos, rengia ir reguliariai atnaujiną šio straipsnio 2 dalyje minimo tinklo administravimo gaires.

33 straipsnis

Informacija apie nepriekaištingą teikėjų reputaciją

1. Laikydamosi nacionalinės teisės aktų valstybės narės kitos valstybės narės kompetentingos institucijos prašymu teikia informaciją apie drausminius ar administracinius veiksmus arba baudžiamąsias sankcijas ir sprendimus, susijusius su nemokumu ar

bankrotu sukčiavimo tikslais, kurių ėmėsi jų kompetentingos institucijos teikėjo atžvilgiu ir kurie yra tiesiogiai susiję su teikėjo kompetencija ar profesiniu patikimumu. Informaciją pateikianti valstybė narė turi apie tai informuoti teikėją.

Pagal pirmą pastraipą pateikiamas prašymas turi būti tinkamai pagrįstas, ir būtinai turi būti nurodytos priežastys, dėl kurių prašoma informacijos.

2. Apie šio straipsnio 1 dalyje nurodytas sankcijas ir veiksmus pranešama tik tuo atveju, jei yra priimtas galutinis sprendimas. Dėl kitų 1 dalyje nurodytų vykdytinų sprendimų informaciją teikianti valstybė narė nurodo, ar tam tikras sprendimas yra galutinis arba ar dėl jo pateiktas apeliacinis skundas; šiuo atveju ta valstybė narė turi nurodyti datą, kada tikimasi gauti sprendimą dėl apeliacinio skundo.

Be to, ta valstybė narė nurodo nacionalinės teisės aktų nuostatas, pagal kurias teikėjas buvo pripažintas kaltu arba nubaustas.

3. 1 ir 2 dalių taikymas privalo atitikti asmens duomenų teikimo taisyklės ir teises, garantuojamas susijusiose valstybėse narėse pripažintiems kaltais ar nubaustiems, taip pat ir profesinių įstaigų, asmenims. Bet kokia su tuo susijusi vieša informacija turi būti prieinama vartotojams.

34 straipsnis

Papildomos priemonės

1. Bendradarbiaudama su valstybėmis narėmis Komisija sukuria elektroninę sistemą valstybėms narėms keistis informacija, atsižvelgdama į esamas informacines sistemas.

2. Komisijos padedamos valstybės narės imasi papildomų priemonių, kad palengvintų pareigūnų, atsakingų už abipusę pagalbos teikimą, mainus ir tokių pareigūnų mokymą, įskaitant kalbos ir darbo kompiuteriu mokymą.

3. Komisija įvertina daugiamečių programos dėl pareigūnų mainų ir mokymų organizavimo sukūrimo poreikį.

35 straipsnis

Abipusė pagalba esant konkrečiais atvejais leidžiančioms nukrypti nuostatoms

1. Kai valstybė narė ketina imtis priemonių pagal 18 straipsnį, taikoma šio straipsnio 2–6 dalyse nurodyta procedūra, nepažeidžiant teismo nagrinėjimo, įskaitant parengtinį tyrimą ir baudžiamojo tyrimo veiksmus.

2. 1 dalyje minima valstybė narė prašo įsisteigimo valstybės narės imtis priemonių teikėjo atžvilgiu ir dėl to pateikia visą būtiną informaciją apie tam tikrą paslaugą ir bylos aplinkybes.

Įsisteigimo valstybė narė kuo greičiau patikrina, ar teikėjas veikia teisėtai, taip pat patikrina prašyme pateiktus faktus. Ji kuo skubiau informuoja užklausą pateikusią valstybę narę apie priemones, kurių imtasi arba planuojama imtis, arba tam tikrais atvejais apie priežastis, dėl kurių ji nesiėmė jokių priemonių.

3. Gavusi 2 dalies antroje pastraipoje minimą įsisteigimo valstybės narės atsakymą, užklausą pateikusi valstybė narė praneša Komisijai ir įsisteigimo valstybei narei apie savo ketinimą imtis priemonių, nurodydama:

- a) priežastis, kodėl ji mano, kad įsisteigimo valstybės narės taikytos arba planuotos taikyti priemonės yra nepakankamos;
- b) priežastis, kodėl ji mano, kad priemonės, kurių ji ketina imtis, atitinka 18 straipsnyje nustatytas sąlygas.

4. Priemonių galima imtis tik praėjus penkiolikai darbo dienų nuo 3 dalyje minimo pranešimo dienos.

5. Neapribojant užklausą pateikusių valstybės narės galimybių imtis atitinkamų priemonių praėjus 4 dalyje nustatytam laikotarpiui, Komisija turi kuo greičiau patikrinti, ar priemonės, apie kurias pranešta, suderinamos su Bendrijos teise.

Jeigu Komisija padaro išvadą, kad priemonė nesuderinama su Bendrijos teise, ji priima sprendimą, kuriuo konkrečiai valstybei narei nurodoma nesiimti siūlomų priemonių arba panaikinti tokias priemones skubos tvarka.

6. Skubos atvejais valstybė narė, kuri numato imtis priemonių, gali nesilaikyti 2, 3 ir 4 dalių nuostatų. Tokiais atvejais apie priemones būtina kuo skubiau pranešti Komisijai ir įsisteigimo valstybei narei ir nurodyti priežastis, kodėl valstybė narė mano, kad tai yra skubus atvejis.

36 straipsnis

Įgyvendinimo priemonės

Komisija 40 straipsnio 3 dalyje nurodyta tvarka patvirtina įgyvendinančias priemones, skirtas iš dalies pakeisti neesmines šio skyriaus dalis jas papildant ir nurodant 28 ir 35 straipsniuose

numatytus terminus. Komisija, vadovaudamasi 40 straipsnio 2 dalyje nurodyta tvarka, taip pat patvirtina praktinius metodus, skirtus keisti informaciją tarp valstybių narių elektroninėmis priemonėmis, ir ypač nuostatas dėl informacinių sistemų sąveikos.

VII SKYRIUS

KONVERGENCIJOS PROGRAMA

37 straipsnis

Bendrijos lygio elgesio kodeksai

1. Bendradarbiaudamos su Komisija valstybės narės imasi papildomų priemonių skatinti profesinių įstaigų, organizacijų ir asociacijų elgesio kodeksų, kad būtų lengviau teikti paslaugas arba teikėjui įsisteigti kitoje valstybėje narėje, rengimui Bendrijos lygiu, laikantis Bendrijos teisės aktų.

2. Valstybės narės užtikrina, kad 1 dalyje minimi elgesio kodeksai būtų prieinami nuotoliniu būdu – elektroninėmis priemonėmis.

38 straipsnis

Papildomas derinimas

Komisija iki 2010 m. gruodžio 28 d. įvertina galimybę teikti pasiūlymus dėl derinimo priemonių šiais klausimais:

- a) teisės užsiimti teismo skolų išieškojimo veikla;
- b) privačių saugos paslaugų ir grynųjų pinigų bei vertybių gabenimo.

39 straipsnis

Abipusis vertinimas

1. Ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 28 d. valstybės narės pateikia Komisijai ataskaitą su visa informacija, nurodyta šiose nuostatose:

- a) 9 straipsnio 2 dalyje dėl leidimų išdavimo tvarkos;
- b) 15 straipsnio 5 dalyje dėl vertintinų reikalavimų;
- c) 25 straipsnio 3 dalyje dėl daugiasritės veiklos.

2. Komisija persiunčia 1 dalyje numatytas ataskaitas valstybėms narėms, kurios per šešis mėnesius nuo gavimo dienos pateikia pastabas apie kiekvieną ataskaitą. Per tą patį laikotarpį Komisija dėl tų ataskaitų tariasi su suinteresuotomis šalimis.

3. Komisija pateikia ataskaitas ir valstybių narių pastabas 40 straipsnio 1 dalyje nurodytam komitetui, kuris gali pateikti savo pastabas.

4. Atsižvelgdama į 2 ir 3 dalyse numatytas pastabas, Komisija ne vėliau kaip iki 2010 m. gruodžio 28 d. pateikia suvestinę ataskaitą Europos Parlamentui ir Tarybai prireikus kartu su papildomų iniciatyvų pasiūlymais.

5. Ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 28 d. valstybės narės pateikia Komisijai ataskaitą apie nacionalinius reikalavimus, kurių taikymas galėtų patekti į 16 straipsnio 1 dalies trečios pastraipos ir 16 straipsnio 3 dalies pirmo sakinio taikymo sritį, nurodydamos priežastis, kodėl, jų nuomone, šių reikalavimų taikymas atitinka 16 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje ir 16 straipsnio 3 dalies pirmame sakinyje nustatytus kriterijus.

Vėliau valstybės narės perduoda Komisijai visus jų nustatytų reikalavimų pakeitimus, įskaitant pirmiau nurodytus naujus reikalavimus, bei nurodo jų pakeitimo priežastis.

Komisija apie šiuos perduotus reikalavimus informuoja kitas valstybes nares. Toks perdavimas netrukdo valstybėms narėms priimti minėtas nuostatas. Vėliau Komisija kasmet pateikia šių nuostatų taikymo analizę ir kryptis įgyvendinant šią direktyvą.

40 straipsnis

Komiteto procedūra

1. Komisijai padeda komitetas.

2. Darant nuorodą į šią dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5 ir 7 straipsniai, laikantis to sprendimo 8 straipsnio nuostatų. Sprendimo 1999/468/EB 5 straipsnio 6 dalyje nustatytas laikotarpis yra trys mėnesiai.

3. Jei daroma nuoroda į šią dalį, taikomi Sprendimo 1999/468/EB 5a straipsnio 1–4 dalys ir 7 straipsnis, atsižvelgiant į minėto sprendimo 8 straipsnio nuostatas.

41 straipsnis

Persvarstymo straipsnis

Iki 2011 m. gruodžio 28 d., o vėliau – kas trejus metus Komisija pateikia Europos Parlamentui ir Tarybai išsamų pranešimą apie šios direktyvos taikymą. Pagal 16 straipsnio 4 dalį šiame pranešime pirmiausia nagrinėjamas 16 straipsnio taikymas. Jame taip

pat svarstomas poreikis imtis papildomų priemonių dėl klausimų, kuriems ši direktyva netaikoma. Prie jo atitinkamais atvejais pridedami pasiūlymai dėl direktyvos pakeitimo siekiant sukurti paslaugų vidaus rinką.

42 straipsnis

Direktyvos 98/27/EB dalinis pakeitimas

1998 m. gegužės 19 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 98/27/EB dėl draudimų ginant vartotojų interesus ⁽¹⁾ priede įterpiamas toks punktas:

„13. 2006 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2006/123/EB dėl paslaugų vidaus rinkoje (OL L 376, 2006 12 27, p. 36).“.

43 straipsnis

Asmens duomenų apsauga

Įgyvendinant ir taikant šią direktyvą, ypač su priežiūra susijusias nuostatas, laikomasi asmens duomenų apsaugos taisyklių, numatytų Direktyvose 95/46/EB ir 2002/58/EB.

VIII SKYRIUS

BAIGIAMOSIOS NUOSTATOS

44 straipsnis

Perkėlimas

1. Valstybės narės priima įstatymus ir kitus teisės aktus, kurie, įsigalioję ne vėliau kaip iki 2009 m. gruodžio 28 d., įgyvendina šią direktyvą.

Jos nedelsdamos pateikia Komisijai tų priemonių tekstus.

Valstybės narės, priimdamos šias nuostatas, daro jose nuorodą į šią direktyvą arba tokia nuoroda daroma jas oficialiai skelbiant. Nuorodos darymo tvarką nustato valstybės narės.

⁽¹⁾ OL L 166, 1998 6 11, p. 51. Direktyva su paskutiniais pakeitimais, padarytais Direktyva 2005/29/EB.

2. Valstybės narės pateikia Komisijai šios direktyvos taikymo srityje priimtų nacionalinės teisės aktų pagrindinių nuostatų tekstus.

46 straipsnis

Adresatai

Ši direktyva skirta valstybėms narėms.

45 straipsnis

Įsigaliojimas

Priimta Strasbūre, 2006 m. gruodžio 12 d.

Ši direktyva įsigalioja kitą dieną po jos paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.

Europos Parlamento vardu
Pirmininkas
J. BORRELL FONTELLES

Tarybos vardu
Pirmininkas
M. PEKKARINEN
